د اسلام لومړنی خلیفه،

جلیل القدر صحابي،

ابوبکر صدیق رضي الله عنه

مبارک سیرت

د خپرولو شمیره: .... (۱)

Ketabton.com

لیکوال: حبل الله (المتین)

کال: ۱۳۹۸ لمریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

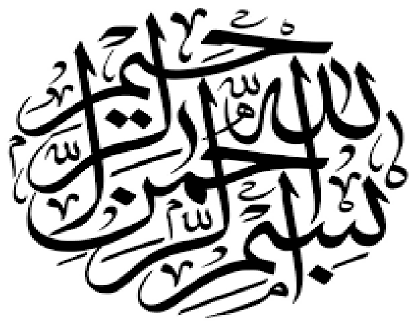

کتاب پېژندنه:

نوم : -------------- د ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) سیرت.

لیکوال او راټولوونکی: ----- حبل الله (المتین).

ژباړن : -------------- خپله لیکوال.

ټایپ : -------------- حبل الله (المتین)

ډیزاین او PDF : --------- N. RASOOLI

کال: --------------- ۱۳۹۸ هجري لمریز

د خپرولو شمیره: --------- (۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

عنوان: .... صفحه
د حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت لمړئ برخه: .... (۱)
د حضرت ابوبکر صدیق رضي الله عنه اسلام: .... (۱)
د عبدالله بن عثمان یا ابوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک دوهمه برخه: .... (۲)
د أبوبکر الصدیق القاب: .... (۲)
اول لقب صدیق: .... (۲)
د ابوبکر رضي الله عنه دوهم لقب: .... (۳)
د أبوبکر الصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک دریمه برخه: .... (۴)
د ابوبکر رضي الله عنه دریم لقب عتیق دی: .... (۴)
د ابوبکر الصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک څلورمه برخه: .... (۵)
د ابوبکر رضي الله تجارت: .... (۵)
د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۵) برخه: .... (۷)
ابوبکر الصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک شپږمه برخه: .... (۹)
د رسالت اولني قبلوونکې اوه کسان: .... (۹)
د ابوبکرالصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۷) برخه: .... (۱۱)
د أبوبکرالصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۸)برخه: .... (۱۲)
د أبوبکر بن ابو قحافهٔ رضي الله عنهما د سیرت مبارک (۹) برخه: .... (۱۳)
د أبوبکر بن ابو قحافهٔ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۰) برخه: ....(۱۵)
د أبوبکر بن ابو قحافهٔ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۱) برخه: .... (۱۷)
د ابوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۲) برخه: ....(۱۹)
د أبوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۴) دیارلسمه برخه: ....(۲۰)
د ابوبکر رضي الله عنه د خلافت موضوع: ....(۲۰)
د أبوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۴) برخه: .... (۲۲)
د أبوبکر رضي الله عنه د سیرت مبارک پنځلسم برخه: .... (۲۲)
د ارتداد مهمه برخه: .... (۲۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت (۱) برخه.

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه اسلام:

ابوبکر رضي الله عنه، اصلي نوم عبدالله، د پلار نوم ئې قحافه او د مور نوم ئې أم خیرؤ.

ابوبکر رضي الله عنه له وړوکتوب څخه د رسول الله صلی الله علیه وسلم دوست ؤ؛ ډیر زیات غیرتمند، امانتدار، بهادر او رحم دله انسان وؤ، د تجارت کاروبار ئې کولو او نسب ئې هم د رسول الله صلی الله علیه وسلم سره څو پښته بعد یو ځای شوی دی، کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم په نبوت مبعوث شو نو اولنی دعوت ئې په نارینوؤ کې ابوبکر رضي الله عنه ته ورکړ، بې له تردیده ئې قبول کړ، او د اولني مسلمان اعزاز ئې حاصل کړ، کله چې د مسلمانانو تعداد ۳۹ تنو ته ورسید، نو ابوبکر رضي الله عنه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وفرمائل، چې غواړم خپل اسلام د خلکو مخ کې اعلان کړم، خو رسول الله صلی الله علیه وسلم منع کړ، چې څوک دې د دفاع طاقت نه لري تکلیف به درته ورسیږي، خو ابوبکر رضي الله عنه بیا بیا اسرار کولو، چې اخیر رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته اجازه ورکړه او بیت الله شریف ته ئې تشریف یووړ او هلته ډیر زیات مشرکین ناست وه او ابوبکر رضي الله عنه ورته خطبه شروع کړه دا په اسلام کې اولنۍ خطبه وه، مشرکینو اول سر کې ورته ښه په غور غوږ نیولی ؤ، خو چې کله ابوبکر رضي الله عنه د اسلام را وړلو اعلان وکړ؛ نو عتبه ابن ربیعه چې د قریشو سردار ؤ د وهلو امر یې ورکړ؛ نو مشرکین لکه د کارغانو په شان ور باندې را ټول شول او ډیر زیات ئې وواهه تر څو چې بې هوښه شو نو هغوئ پریښود، دې وخت کې د ابوبکر رضي الله عنه قوم بنو تمیم خبر شول او هغوئ پورته کړ او خپل کور ته ئې ورسولو، کله چې د ده قوم د ده تشویش ناک حالت ولید او یقین ئې راغی چې د بچ کیدلو نه دی نو بیت الله شریف ته راغلل او اعلان ئې وکړ، که چیرې ابوبکر (رض) وفات شو مونږ به ئې بدله کې عتبة ابن ربیعه قتلوو (وژنو) څو وخته ئې همدا اعلان وکړ، خو چا جواب ورنه کړ، بیرته د ابوبکر رضي الله عنه کور ته راغلل چې د ده حالت وګوري، نو دې وخت کې ابوبکر رضي الله عنه لږ هوښ کې راغی نو اولنۍ پوښتنه ئې دا وه چې:

رسول الله صلی الله علیه وسلم څنګه دی؟

کله چې ئې قوم دا خبره وا وریده نو له ډیري غصې پورته شول او ولاړل فقط دومره ئې د ده والدې ته وویل: ده ته د خوراک بندوبست وکړه، کله چې هغوئ ولاړل نو مور ئې ورته د خوړلو له پاره څه راوړل خو ده ئې له خوړلو انکار وکړ او مور ته ئې وویل: ما ته د رسول الله صلی الله علیه وسلم معلومات راوړه، مور ئې ورته وویل: زه څه خبره یم چې چیرې او څنګه دی؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وفرمائل: چې د عمر رضی الله عنه خور أم جمیل کره ورشه له هغې څخه پوښتنه وکړه، مور ئې د شپې أخیره برخه کې چې لاړې او کوڅې له خلکو خالي شوي وې هلته ولاړله او ورته وئې وویل: ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله صلي الله علیه وسلم معلومات غواړي، هغې ورته وویل: زه څه خبره یم چې هغه به چیرې او څنګه وي؟ خو که ماته اجازه وي زه به د ابوبکر رضي الله عنه لیدلو ته در سره ولاړه شم هغې دا خبره خوښه کړه او کور ته ئې له ځان سره را وستله، ابوبکر رضي الله عنه تري د رسول الله صلی الله علیه وسلم پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

أم جمیل ئې د مور طرف ته په سر اشاره وکړه چې مور دې أوري هغه مسلمانه نه ده ! ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: له هغې مه ډاریږه نو أم جمیل ورته وفرمائل: هغه د أرقم په کور کې له نورو مسلمانانو سره دی ! نو ابوبکر رضي الله عنه قسم وکړ، چې تر هغې به هیڅ خوراک څښاک ونه کړم چې لیدلی مې نه وي، نو د ابوبکر رضي الله عنه مور بلې شپې ته انتظار وکړ، تر څو لارې او کوڅې له خلکو خالي شوې، نو ابوبکر رضي الله عنه ئې له لاسه ونیو او د أرقم رضي الله عنه کور ته ئې بوتلو، نو سمدستي ئې رسول الله صلی الله علیه وسلم غیږ کې ونیولو او دواړو ډیر زیات وژړل او ور سره ټولو نارینه او زنانه صحابو هم وژړل، نو له دې وروسته ابوبکر رضي الله عنه رسول الله صلی الله علیه وسلم ته وفرمایل:

یا رسول الله صلی الله علیه وسلم زما مور شریفې ته دعا وکړه چې مسلمانه شي !

نو رسول الله صلی الله علیه وسلم اول دعا وکړه بیا ئې دعوت ورکړ، چې هغې دعوت قبول کړ او مسلمانه شوه.

◊◊◊◊◊

د عبدالله بن عثمان یا ابوبکرصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۲) برخه.

د أبوبکر الصدیق القاب.

اول لقب صدیق، کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم، معراج نه بیرته تشریف راوړ او خلکو ته ئې اظهار وکړ، بعضې کسان ابوبکر رضي الله عنه ته ورغلل چې ستاسې ملګری خو وائې چې زه اسمانونو ته ختلی وم، عجیبه نه ده یوه شپه کې تلل او راتلل؟

نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وفرمایل: که هغه داسې ویلي وي زه یې تصدیق کوم چې رښتیا دي، نو له دې وروسته په صدیق مشهور شو بله وجه یې داده.

☜ انس رضي الله عنه فرمائي: چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د صحابؤ (رضي الله عنهم) سره احد غره ته وختلو ابوبکر رضي الله عنه، عثمان رضي الله عنه او عمر رضي الله عنه ور سره وو، غر په خوځیدو (ښوریدو) شو.

رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل، ودریږه تا باندې نبي صلی الله علیه وسلم، صدیق رضي الله عنه او شهیدان ولاړ دي یعني دغه درې واړه یې یاد کړل.

د دې لقب بل دلیل.

☜ عبدالله ابن عمر رضي الله عنه فرمایې، چې موږ د یرموک غزوه وګټله نو مونږ هلته د اهل کتابو کتابونه وموندل چې هغه کې یې د اخیري نبي صلی الله علیه وسلم سره د هغه ملګري نوم صدیق لیکلی ؤ.

د صدیق د نوم عموما بل فضیلت.

په قرآن کریم کې نبیانو پسې صدیقین ذکر شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر رضي الله عنه دوهم لقب.

صاحب: یعنې ملګری

د سورت التوبة ۴۰ آیات کې الله جل جلاله ورته صاحب ذکر کړی دی.

دا لقب به رسول الله صلی الله علیهه وسلم هم ډېر ذکر کولو.

☜ طلحه بن عمر رضي الله عنه فرمايي: چې مونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم ته خوراک د نشتوالي شکایت وکړ!

نو رسول الله صلی الله علیه وسلم راته وفرمایل: په ما او ملګري مې تقریبا اتلس ورځې داسې راغلې چې غیر د تورشې میوې څخه بل خوراک مو نه دی موندلی.

د صاحب یعنې ملګري د لقب بل دلیل.

ابوهریره رضي الله عنه فرمايي: چې یو وار د ابوبکر رضي الله عنه او عمر رضي الله عنه تر منځ لفظي شخړه راغله او ابوبکر رضي الله عنه ورته کومه خبره وکړه خو بیا پښېمانه شو او معافي یې ترې وغوښته خو عمر رضي الله عنه ورته وویل، نه دی معاف کوم نو مونږ رسول الله صلی الله علیه وسلم سره ناست وؤ

چې ابوبکر رضي الله عنه لنګ تر پنډېو را پورته کړ او په منډه را روان دی.

نو رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمائل: ستاسې ملګري چا سره شخړه کړې ده.

نو چې کله را ورسید ویې ویل:

یارسول الله صلی الله علیه وسلم ما سره عمر رضي الله عنه لفظي شخړه وکړه بیا ما ترې معافي وغوښته خو هغه معاف نه کړم، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل، الله جل جلاله دې معاف کړه، دې وخت کې عمر رضي الله عنه پښېمانه شو او د معافۍ غوښتلو له پاره د ابوبکر رضي الله عنه کور ته ورغې هغوی ورته وویل: هغه رسول الله صلی الله علیه وسلم سره دی، نو په منډه راغی ، نو کله چې رسول الله صلی الله علیه وسلم ولید مخ مبارک یې له غصې لکه انار سور شو.

کله چې عمر رضي الله عنه را ورسید ، نو د رسول الله صلی الله علیه وسلم مخې ته یې ګونډې ولګولې او ویې ویل:

یارسول الله قسم په خدای جل جلاله زه په غلطه وم، نو رسول الله صلی الله علیه وسلم دوه وارې وویل: تاسو زما ملګری ولی خفه کوئ تاسې زه شړلم ده ځای را کړ، تاسې وهلم، ده مې دفاع کوله، تاسې ولې ترې نه غلي کیږئ؟

بیا رسول الله صلی الله علیه وسلم دواړه سره پخلا کړل.

له دې نه د ابوبکر رضي الله عنه د دوه القابو ثبوت او لوړ مقام ثابت شو ، بل د یو بل د معاف کولو له پاره ترغیب دی که بل هم په غلطه وي معافي ترې وغواړي.

د ابوبکر رضي الله عنه د حبشې د سفر په نیت وتل او نورې مهمې زړه را ښکونکې پېښې هم راتلونکې دي•.

◊◊◊◊◊

• سیرت ابن هشام جلد اول باب خلفاءالراشدین

(c) ketabton.com: The Digital Library

د أبوبكر صديق رضي الله عنه د سيرت مبارک (۳) برخه.

د ابوبكر صديق رضي الله عنه دريم لقب عتيق دی.

د ابوبکر رضي الله عنه يو نوم د جاهليت په زمانه کې هم عتيق ؤ خلکو به د ده د ډيرو خوبيانو په وجه ورته دا نوم اخست، هغوی ترې دا معنی اخيسته چې مخ يې د شرم او عار نه په آمان دی، خو بيا په اسلام کې هم ورته همدا نوم آخستل کيده.

☜ د عبد الله ابن زبير رضي الله عنه نه روايت دی: چې رسول الله صلی الله عليه وسلم به ورته عتيق وايه.

☜ د عايشې رضي الله عنها نه روايت دی: چې رسول الله صلی الله عليه وسلم د صحابو سره زما د کور په انگړ کې ناست ؤ او زه دننه وم زما پلار تشريف راوړ، کله چې را ښکاره شو؛ نو رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: که تاسې غواړئ دا سې نفر وگورئ چې د دوزخ نه ازاد وي، نو ابوبکر رضي الله عنه دی، د عتيق کلمه يې ورته واخسته.

☜ حبيشه رضي الله عنه فرمايي: چې رسول الله صلی الله عليه وسلم به ابوبکر رضي الله عنه ته ويل: چې د عتيق او صديق نوم الله جل جلاله درته غوره کړی دی.

کله چې ابوبکر رضي الله عنه د کفارو د وهلو نه لږ روغ شو بيا به بيت الله شريف ته تللو او هلته به يې عبادت کولو، خو د ده تلاوت او لمونځ کې دومره خوږوالی ؤ او ژړل به يې چې د مشرکينو نارينه او ښځې به ورته ودريدل او فکر به ورته وړي وو، چې دا دين حقيقي دين دی، خو د مشرانو له ويرې به چپ وو، خو مشرکينو به ځوانانو ته ويل: چې مه يې پريږدئ چې عبادت وکړي نو هماغه ؤ چې ابوبکر رضي الله عنه رسول الله صلی الله عليه وسلم ته وويل: زه له دې وطن بل ځای ته ځم دلته له عبادت خوندونه نه شم اخستی او رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته حبشې ته د تللو اجازه ورکړه، نو په همدې نيت له کوره ووتلو، لاره کې يو قوم باندې تيريده چې (برک غماد) علاقه وه د هغه قوم مشر ابن الدغنة ورته په مخه ورغی، او از يې ور باندې وکړ: ابوبکر (رضي الله عنه) چيرته پخير؟

ابوبکر رضي الله عنه ورته په غمجن اواز باندې وويل: خپل قوم له مکې را وشړلم.

ابن الدغنة وويل: ستا قوم هغه څوک را شړي چې د غريب سره مرسته کوي؟

کونډې او يتيمان پالي، مظلوم له ظالم ژغوري، درواغ نه وايې، د ښه نسب خاوند دی، نه دا نه شي کيدای راځه بيرته واپس شه زه امن در کوم او له لاس يې ونيولو، بيرته مکې ته راغلل لومړی ابن الدغنة بيت الله شريف کې اعلان وکړ: چې ما ابوبکر رضي الله عنه په امن کړی، بيا د مکې د سرسختو مشرکينو په کورونو وگرځيدو، ټول يې خبر کړل چې که هر چا ابوبکر رضي الله عنه ته نقصان ورسولو خير يې نشته، ټولو د هغه خبره ومنله خو يو شرط يې کيښود چې حرم شريف کې به عبادت نه کوي کور کې به خپل لمونځ او تلاوت کوي، نو ابن الدغنة ابوبکر رضي الله عنه ته وويل، همدا سې وکړه نو ابوبکر رضي الله عنه د خپل کور په ساحه کې وړوکی مسجد ځان ته جوړ کړ، هلته به يې عبادت کولو، خو دومره ښکلي او از باندې به يې تلاوت کولو چې ډير مشرکين به يې ليدو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودریدل او ویل به یې: والله چې دغه دین حق دی؛ خو له ویرې یې اظهار نه شو کولای، اخیر مشرکینو ته دا کار سخت تمام شو چې که همدا سې ډلې ډلې خلک د ده تلاوت اوریدو ته ودریږي؛ نو شاید ټول اسلام قبول کړي، نو ابن الدغنة ته ورغلل چې ته ورته ووایه چې یو چیرې پټ ځای کې عبادت وکړي نږدې ده چې د ټولې مکې خلک خراب کړي زمونږ خلکو خپل کارونه پریښي دي د ده لیدلو ته ولاړ وي، نو ابن الدغنة راغی ورته یې وویل: یا ابوبکره (رضي الله عنه) یا خو ته خپل عبادت چیرته پټ کوه یا زه درنه خپل امن بیرته اخلم چې دوی هر کار در سره وکړ، نو کوي به یې.

ابوبکر رضي الله عنه ورته وفرمایل، ته دی خپل امن بیرته واخله زه فقط د خپل رب جل جلاله نه امن غواړم زه عبادت نه شم پریښودای، نو هغه تري خپل امن بیرته وخست او ابوبکر رضي الله عنه بیا تکلیفونه گالل په ځان ومنل.

ابوبکر رضي الله عنه فرمایي: ما جاهلیت کې هم شراب نه دي چښلي، د بتانو عبادت مې نه دی کړی، زنا، سود او دوکه مي نه ده کړې، دروا غ مې نه دي ویلي.

فرمایي: چې یوه ورځ د جاهلیت په وخت کې پلار راته وویل: چې فلاني بتخانې ته مې ورسوه، هغه رونډ ؤ ما ډیرې بهانې ورته وکړې؛ خو هغه مجبور کړم کله چې مې بوتلو نو هغه په خپل کار مشغول شو زه یو غټ بت ته ورغلم ورته مې وویل، وږی یم د خوراک له پاره کوم څه راکړه خو جواب یې را نه کړ، بیا مې تري جامې وغوښتلې چې جواب یې را نه کړ، نو یوه غټه تیږه (ډبره) باندې مې په دې مخ وویشتلو او بل (پړ) مخ را پریوتلو، نو فرمایي ما چې د شام د تجارت سفر کې کوم خوب لیدلی ؤ ډیر په بې صبرۍ سره د هغه رښتیا کیدو ته په تمه وم.

د شام سفر او دا سې نورې زړه راښکونکې پیښې مه هیروئ.

◊◊◊◊◊

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۴) برخه.

د ابوبکر صدیق رضي الله تجارت

☜ ابوبکر رضي الله عنه د اسلام نه وړاندې هم تجارت کولو د بعثت په کال د تجارت له پاره شام ته تللی وو، هلته یې خوب ولید، چې سپوږمۍ له خپل ځایه را روانه شوه او ټوټه ټوټه شوه او د مکې والا په کورونو باندې را پریوته او ټوټې یې بیرته سره یو ځای شوې او بیرته خپل مکان ته ولاړه، خو یوه برخه چې د ده په کور را پریوتې وه پاته شوه نو د خوبه را پورته شو او زیات تشویش کې شو، چې کومه پیښه نه وي شوې او زما کور ته کوم نقصان ونه رسیږي، همدې حالت کې هغه راهب یا د یهودو عالم ور په یاد شو چې هلته ؤ په بیړه هغه ته ورغی او خوب یې ورته تیر کړ، د خوب په اوریدلو سره د راهب مخ باندې د زیاتې خوشحالۍ اثرات را ښکاره شول او ورته یې وویل: ته له کوم ځایه راغلی یې؟

ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: له مکې څخه!

راهب په نسب څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوبکر رضي الله عنه وویل: بنو عبد مناف !
راهب په قوم څوک یې؟
ابوبکر رضي الله عنه قریش !
راهب ورته وویل: تاسو کې اخیري رسول صلی الله علیه وسلم، همدا اوس مبعوث کیدونکی دی او هغه سپوږمۍ همدا ده او ته به یې وزیر یې پام کوه د هغه ملګرتیا کې سستي ونه کړې !

کومه ټکره چې ستا کور کې پاتې شوې ده، هغه اسلام دی، پس له دې ابوبکر رضي الله عنه خپل سفر را لنډ کړ او په ډیره ناقراریٔ را روان شو او دی (رضي الله عنه) سوچونو (فکرونو) اخستی وو، دا نبي صلی الله علیه وسلم به څوک وي؟ کوم سردار به وي؟
نه نه سردار یا قومي مشر نه شي کیدای، هغوئ خو د بتانو عبادت کوي، سلګونه کلونه یې یو تر بل دښمنئ تازه ساتلې، داسې خلک د الله جل جلاله رسول نه شي کیدای هغوئ خو لورګانې (لونې) ژوندئ ښخوي، مالدار یې په غریب ظلمونه کوي، درواغ وایې شراب خواره دي، نه نه داسې خلک نبي صلی الله علیه وسلم کیدای نه شي بیا یې فکر وکړ، چې په ځوانانو کې به نبي پیدا شي؟
خو ځوانانو کې به داسې وړ شخص کوم یو وي؟
همدې فکرونو کې د مکې اطرافو ته را ورسید او داسې یې محسوس کړل چې ضرور کومه پیښه شوې ده، ایا کوم مشر به مړ شوی وي؟ ټول خلک پریشانه ښکاري یا ربه خیر کړې، تر ټولو لومړی ابوجهل ملعون مخ ته ورمنډه کړه ورته یې وویل: عتیقة خبر نه یې؟
ابوبکر رضي الله عنه له څه شي نه؟
ابوجهل ! هغه ستا د وړوکوالي یتیم ملګری، خو نوې نوې خبرې شروع کړې،
ابوبکر رضي الله عنه کوم یو یادوې؟ ژر کوه خبره خلاصوه:
ابوجهل ملعون هغه د عبدالله زوی یادوم !
یو دم د ابوبکر رضي الله عنه هغه خوب را یاد شو.
ابوبکر رضي الله عنه وایه څه یې ویلي دي؟ ابوجهل ! هغه وایې ماته جبرائیل (ع) وحې راوړې زه تاسو ته نبي صلی الله علیه وسلم را لیږل شوی یم:
ابوبکر رضي الله عنه نو تا له هغه شخه په دې څلویښتو کلونو کې کوم درواغ خبره اوریدلې؟
ایا مونږ کې په آمین مشهور نه دی؟
ابوجهل: هو آمین خو دی خو داسې نا اشنا خبرې کوي وایې د بتانو عبادت پریږدئ نو مونږ دا کار کولای شو؟
ابوبکر رضي الله عنه ښه مخه مې پریږده چې کور ته ولاړ شم.
ابوجهل: نو ته یکې څه وایې؟
ابوبکر رضي الله عنه: پریږده چې کور ته ولاړ شم.•

•حکایة الصحابة جلد اول، سیرت ابن هشام جلد دوهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۵) برخه.

ابوبکر رضي الله عنه چې کله له ابوجهل څخه رخصت شو نو خپله سورلۍ یې په ډیره تیزۍ سره خپل کور طرف ته روانه کړه د مکې ماشومانو مخکې ترینه منډې کړې او وړوکې عائشه رضي الله عنها او پیغله اسماء رضي الله عنها یې د پلار په راتګ خبرې کړې هغوئ دواړه ورته استقبال ته راوتلي وې، له خوشحالۍ په جامو کې نه ځایدې.

دې وخت کې ابوبکر رضي الله عنه ورته را ورسید، دواړه یې ښکل کړې او کور ته دننه شو، اسماء رضي الله عنها د سورلۍ مهار ونیولو، چې سامان ترې را کښته کړي او کوچنۍ عائشې رضي الله عنها چغې کړلې بابا بابا ته ته خبر یې؟

ابوبکر رضي الله عنه: له کوم شي لور جانې؟

عائشه رضي الله عنها هغه ستا ملګری یادوم! هغه آمین (یعني امانتدار او رېښتونی) یادوم.

ابوبکر رضي الله عنه هو هو لورې زه خبر یم: ښه نو ته چا خبر کړلې؟

ابوبکر رضي الله عنه: هغه ابوجهل لعنتي خبر کړی یم.

دې وخت کې یې کورودانه (میرمن) ورته راغله سترې مه شې یې ورسره وکړه او سمدستي د والدینو طرف ته ورغی پلار یې نابینا ؤ د دواړو سره یې سترې مه شې وکړه او اسماء رضي الله عنها ته یې اواز وکړ، لورې ماته پاکې جامې او اوبه ژر تیارې کړه چې ولامبم یو چیرې روان یم بیړه (تلوار) مې دی.

اسماء رضي الله عنها: ښه پلاره دا دی اوس یې راوړم لږ صبر وکړه، بي بي أم رومان رضي الله عنها ورته وویل: ولې خیر خو دی؟ اوس راغلې لږ دمه شه، څه وخوره ولاړ به شې.

ابوبکر رضي الله عنه: نه نه زه خوراک نه کوم بیړه (تلوار) مې دی کومه خبره نه شته. هغه د بني هاشم اولاد ته ورځم چې آمین (محمد صلی الله علیه وسلم) وګورم اندیښنه مې ده، دې وخت کې اسماء رضي الله عنها اوبه او جامې راوړلې غسل یې وکړ او د کوره په تیزۍ سره راووتلو او د رسول الله صلی الله علیه وسلم کور ته ورغی، یو خوا ته ودریدی اواز یې وکړ، ای د بنو هاشم خاندانه محمد صلی الله علیه وسلم کور کې شته؟

رسول الله صلی الله علیه وسلم، چې ډیر خپه او پریشانه کور کې ناست ؤ ځکه د خپل کور فقط یو څو تنو نه، ماسوا چا یې دعوت نه ؤ منلی، نو د ابوبکر رضي الله عنه اواز باندې یې مخ لکه د ګلابو وغوړید، خپل غلام زید رضي الله عنه ته یې وویل: ماته د عتیق یعنې ابوبکر رضي الله عنه اواز ښکاري ورشه که ابوبکر رضي الله عنه وي دننه یې راوله.

زید رضي الله عنه چې کله ابوبکر رضي الله عنه را دننه کړ او رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغه نوراني مخ یې مسکی ولیدی خوشحالي یې نوره هم زیاته شوه سترې مه شې یې ور سره وکړه او ابوبکر رضي الله عنه مخامخ ورته کښیناست او ورته ویې وویل: تر ټولو اول راته ستا د بعثت خبره وکړه چې ډیره مې ورته تلوسه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله صلی الله علیه و سلم ورته قصه دا سې شروع کړه:

☜ چې زه به له خلکو پټ د غه مخامخ غره کې غار حراء ته تلم او هلته به مې عبادت کولو، خو دا وار مې چې عبادت شروع کړ، یوه ملائکه راته راغله او ماته یې وویل: ته الله جل جلاله خپل امت ته نبي را لیږلی یې ورشه هغوئ توحید ته راوبله او ماته یې وویل: چې ولوله ما ورته وویل: زه خو لوستل نه شم کولای امي یم، نو هغه زه غیږ کې ونیولم او بیا ئې راته وویل: چې ولوله دا وار یې راته سورت العلق تلاوت کړ، ما هم ولوست؛ بیا هغه را څخه ولاړه، زه کور ته راغلم ډار شوی وم خدیجې رضي الله عنها ته مې وویل: پټ مې کړه یخني مې کیږي او پوره قصه مې ورته وکړه. هغې تسلي راکړه او ورقه بن نوفل عالم ته ورغله هغه یې تره وه، هغه نه یې پوښتنه وکړه: هغه ورته ویلي وو، دا هم هغه ناموس یا ملائکه ده چې نورو انبیاؤ ته ورتلله او ورته ویلي یې وو، چې ستا خاوند نبي شوی دی خو کاش چې زما طاقت وای چې کومک مې ور سره کړی وای.

نو ابوبکر رضي الله عنه فرمایي: کله چې مې دغه خبرې واوریدلې سمدستي مې د شهادت کلمه وویله او ور پورته شوم د ده مبارک مخ، تندی او سترګی مې ښکل کړې او کلک مې غیږ کې ونیولو، بیا مې لاس باندې ور سره د کلکې همکارئ بیعت وکړ او له دې وروسته ما خپل خوب او شام د راهب تعبیر ورته ووایه چې ډیر زیات ور باندې خوشحاله شو.

نو له دې وروسته رسول الله صلی الله علیه و سلم په ښکاره بیت الله شریف کې لمونځ کولو اراده وکړه.

☜ عمر ابن العاص رضي الله عنه فرمایي: چې ما د ابوبکر رضي الله عنه بهادري او همت هغه وخت ولید، چې رسول الله صلی الله علیه و سلم بیت الله شریف کې په لمونځ ودرید او د مشرکینو سرسخت مشر عقبة ابن معیط راغی او د رسول الله صلی الله علیه و سلم غاړه مبارکه کې یې څادر واچولو او په ډیره سختئ یې را کش کړ، هیڅا د مشرکینو له ویرې همت نه شو کولای چې ترې خلاص یې کړي، خو ابوبکر رضي الله عنه په منډه ورغی او د عقبة ابن معیط ګردن ته یې لاس واچولو او دومره سخت ټک یې ورکړ، چې رسول الله صلی الله علیه و سلم یې ترې خلاص کړ او د مسلمانانو په بې وسئ یې په چغو چغو ژړل او داسې یې ویل:

ای: ظالمانو محمد صلی الله علیه و سلم، کومه ګناه کړې ده؟ چې تاسې دومره ظلم ور باندې کوئ دا خو تاسو له درواغو، دوکې، شرک او ظلم څخه منع کوي تاسو چې ژوندئ لورګاني (لونې) په مځکه کې ښخوئ له هغه مو منع کوي، دا خو تاسو نه مشرتوب، مال او دولت نه غواړي، ستاسې د لورګانو (لوڼو) نکاح ته په تمع نه دی، دا خو تاسې د جهالت نه روښنایي ته راولي، تاسو ته وایې چې یو له بله هغه د سلګونو کلونو دښمنئ ختمې کړئ، د بتانو عبادت پریږدئ چې نه خیر درته رسولای شي او نه شر، نو له دې وروسته یې رسول الله صلی الله علیه و سلم کور ته راوست.

☜ عمر ابن العاص رضي الله عنه فرمایي: زما تر ټولو بده خاطره همدا ده چې ما رسول الله صلی الله علیه و سلم د بچ کیدلو کوښښ ونه کړای شو.

راتلونکي کې د ابوبکر رضي الله عنه د بلال رضي الله عنه ازادول او نور په زړه پورې حالات را سره اوسئ.

◊◊◊◊◊

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوبکرصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۶) برخه.

د رسالت اولني قبلوونکې اوه کسان:

① ابوبکر رضي الله عنه
② عمار رضي الله عنه
③ مور يې سمية رضي الله عنها
④ پلار يې یاسر رضي الله عنه
⑤ صهیب رضي الله عنه
⑥ بلال رضي الله عنه
⑦ او مقداد رضي الله عنه

ابوبکر رضي الله عنه فرمايي: زما قوم زه لږ له تکليفونو څخه منع کولم او رسول الله صلی الله عليه وسلم، خپل تره ابو طالب ترينه دفاع کوله، خو د دغه نورو مدافعين او خپلوان نه وه، نو ځکه يې ډير زيات تکليفونه ګالل کله چې بلال رضي الله عنه مسلمان شو، نو بلال رضي الله عنه د سرسخته کافر مشر امية ابن خلف غلام ؤ هغه به تري جامې وکښلې او بربنډه (لڅ) به په شا په سرو شګو کې واچولو او غټې غټې تيږې (ډبرې) به يې ور باندې کيښودلې، لاسونه به يې شاته ورتړلې وو او ماشومانو ته به يې ويل، له پاسه ورباندې ګرځئ او ورته ويل به يې، چې ووايه خدايان مې لات، منات، او عزي دي، خو بلال رضي الله عنه به اَحَدْ اَحَدْ چغې وهلې بيا به يې هلکانو ته وويل: چې غاړه کې پړی ورته واچوئ او د مکې لارو کې يې راوګرځوئ، تر هغه چې له توحيده انکاري شي او همداسې به ورسره کيدل، خو بلال رضي الله عنه به اَحَدْ اَحَدْ چغې وهلې،

آخير رسول الله ﷺ ابوبکر رضي الله عنه ته وويل: چې بلال رضي الله عنه ډير په تکليف کې دی له دې مشرکينو خلاصول غواړي.

نو ابوبکر رضي الله عنه پوه شو چې د رسول الله ﷺ مطلب د هغه ازادول دي، نو کور ته ولاړ او کور کې يې يو رطل چې د کيلو نه لږ کم دی سره زر را واخستل او امية ابن خلف ته ورغی او ورته يې وويل: ته دا مسکين ولې په غذابوې؟ زه يې بدل کې که هر شی غواړې درکوم:

زما سره يو تور غلام دی چې د بلال رضي الله عنه نه تکړه او صحتمند دی او هغه هم ستا په دين دی هغه به درکړم که اشرفۍ غواړې، اشرفۍ به درکړم هغوئ ومنله.

يو روايت کې دي، چې غلام يې ورکړ، بل روايت دی، چې اشرفۍ يې ورکړې، بل روايت دی، چې دواړه يې ورکړل او بلال رضي الله عنه يې ازاد کړ.

کله چې هغه کافر نه بلال رضي الله عنه ازاد شو؛ نو ابوبکر رضي الله عنه ته يې وويل: زما دې په لات، منات او عزي قسم وي که تا زما نه بلال رضي الله عنه د يوې قجورې دانه باندې غوښتی وای ما به در کړی وای، نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وويل، زما دې په خپل رب ﷻ باندې قسم وي: که تا زما ټوله شتمنئ باندې را کولای هم ما به درنه آخستی، تا ته د ده قيمت څه معلوم دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابوبکر رضي الله عنه چې کله بلال رضي الله عنه ازاد کړ؛ نو بلال رضي الله عنه بیا له رسول الله ﷺ څخه نه جدا کیده، چې څومره غزاګانې شوي دي بلال رضي الله عنه ټولو کې د یو بهادر سپاهي په شان خپله توره چلوله؛ خو د خوند وخت د بدر غزا وه، چې امیة ابن خلف زخمي پروت ؤ او بلال رضي الله عنه یې په سینه ناست ؤ او ورته ویل به یې:

☜ تا چې ماته ویل: خدای ﷻ ته دې ووایه چې تا را څخه خلاص کړي اوس دې ته هغه لات او منات را وغواړه چې تا بچ کړي.

رسول الله ﷺ فرمایي: چې دنیا کې څلور سیدان دي،

- اول زه د عربو،
- دوهم بلال رضي الله عنه د حبشو،
- دریم صهیب رومي رضي الله عنه د روم د خلکو،
- څلورم سلمان فارسي رضي الله عنه د فارسیانو.

کله چې د مسلمانانو تعداد ۳۸ یا ۳۹ ته ورسید، نو رسول الله ﷺ خپل کور کې اول وار په جماعت لمونځ وکړ، چې بلال رضي الله عنه هم ورسره ؤ، نو بلال رضي الله عنه د رسول الله ﷺ اولنی مؤذن هم دی، پاک خدای ﷻ ډیر ښکلی کونکی اواز ورکړی ؤ او بلال رضي الله عنه کله هم تهجد نه قضاء کول، چې کله به مسجد ته را روان ؤ رسول الله ﷺ به یې د پښو اواز پیژندو، کله چې رسول الله ﷺ معراج ته ولاړ، نو هلته یې هم د جنتونو دروازه کې د بلال رضي الله عنه د پښو اوازوا ورید، کله چې له معراج څخه بیرته را وګرځیده، نو بلال رضي الله عنه نه یې پوښتنه وکړه چې ته ماته ووایه چې ته کوم داسې غوره کار کوې چې ما ستا د پښو آواز د جنت دروازه کې وا ورید؟ بلال رضي الله عنه ورته وویل: نور نه پوهیږم؛ خو چې کله هم اودس مات کړم بیا نوی اودس کوم، بې اودسه نه ګرځم او بیا له اوداسه وروسته خامخا دوه رکعته تحیة الوضوء لمونځ کوم، نو رسول الله ﷺ ورته وویل: بس همدا سبب دی چې ته د دومره لوړې درجې خاوند شوی یې.

بلال رضي الله عنه د عمر رضي الله عنه د خلافت تر وخته مکه کې ؤ بیا عمر رضي الله عنه ورته اجازه ورکړه، شام ته ولاړ او هلته یې ډیر فتوحات نصیب شول، هم هلته شهید شو او هم هلته دفن شوی دی.

را تلونکې برخه کې د ابوبکر رضي الله عنه د پلار ابو قحافه رضي الله عنه مسلمان کیدل او د ابوبکر رضي الله عنه نور فضائل را سره اوسئ

◊◊◊◊◊

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۷) برخه.

د ابوبکر رضي الله عنه بهتري او لوړې درجې دا دي، چې تر ټولو لومړی مسلمانیدل، تر ټولو به د رسول الله ﷺ په امتیانو کې اول جنت ته ننوځي.

رسول الله ﷺ فرمايي: تر ټولو لومړی به زما په امتیانو کې ابوبکر رضي الله عنه جنت ته ننوځي.

او د عشره مبشره یعنې هغه لس تنه صحابه چې د جنت خوشخبري ورکول شوې ده هغوئ کې یې لومړی نوم ذکر شوی دی.

ابوبکر رضي الله عنه په رسول الله ﷺ دومره مئین ؤ چې د هیچا پرواه یې نه کوله، یوه ورځ یې والد ابوقحافه چې لا مسلمان شوی نه ؤ د رسول الله ﷺ په باره کې لږ نامناسب الفاظ استعمال کړل، چې دا یې دیکه یې ورکړه، چې وغورځید ، بیا یې رسول الله ﷺ ته دا خبره ذکر کړه چې رسول الله ﷺ ور باندې خفه شو ، چې ولې دې دا سې کار کړی دی؟ د ابوبکر رضي الله عنه مشر زوی عبد الرحمن رضي الله عنه فرمايي، چې ما خپل پلار ابوبکر رضي الله عنه ته وویل، چې زه لا مسلمان شوی نه وم او د مکې مشرکینو سره د رسول الله ﷺ مقابلې ته راغلی وم، چې ته د بدر غزا کې زما توري ته برابر شوی وې؛ خو د پلاروالي احترام مې وکړ، ومې نه وهلې نو؛ زما والد ابوبکر رضي الله عنه راته وویل: زما دې په رب ﷻ قسم وي که ته ما ته په نظر راغلی وای چې د کافرانو له لوري جنګیږې ما به له تا نه سر پرې کړی وای زه د اسلام په باره کې د هیچا پروا نه کوم.

- عمر رضي الله عنه فرمايي: چې یوازې ابوبکر رضي الله عنه زما د ټول خاندان نه غوره دی.
- عمر ابن العاص رضي الله عنه فرمايي: چې ما د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه پوښتنه وکړه، څوک ډیر در باندې ګران دی؟

نو رسول الله ﷺ وویل: عائشه رضي الله عنها ! ما وویل: نه نارینه یادوم ! نو راته وې فرمایل: د هغې پلار ابوبکر رضي الله عنه.

ابو هریره رضي الله عنه فرمايي: چې رسول الله ﷺ د صحابه کرامو څخه پوښتنه وکړه: چې چا نن روژه نیولې ده ؟ ابوبکر رضي الله عنه وویل: ما ! بیا یې وفرمایل: چې چا نن جنازه کړې ده؟ ابوبکر رضي الله عنه وویل: ما ! بیا یې وفرمائل: چې چا نن مسکین ته خوراک ورکړی دی؟ ابوبکر رضي الله عنه وویل: ما ! بیا یې وویل: چې چا نن د مریض پوښتنه کړې ده؟ ابوبکر رضي الله عنه وویل: چې ما ! نو رسول الله ﷺ وفرمایل: چې چا ته دغه خوبیانې جمع شي هغه جنتي دی !

- عمر رضي الله عنه فرمايي: ما د ابوبکر رضي الله عنه د خلافت په وخت کې وغوښتل چې د شپې د خلکو تکالیف معلوم کړم بیا خلیفه پرې خبر کړم؛ نو د شپې راووتلم یوه نابینا بوډۍ زنانه وه د هغې کوم خپلوان نه وه؛ نو ګاونډیانو به یې خدمت کولو ، نو زه د هغې کور ته ورغلم ګورم چې هر کار په بهترینه طریقه شوی دی او هغې ته خواړه هم پاخه شوي وو او ورکول شوي وو ، نو بله شپه لږ وختي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم خو بیا هم د هغې خدمت چا کړی ؤ، اخیر مې فیصله وکړه چې دغه کس معلوم کړم، نو ډیر وختي د هغې د کور سره نږدې پټ شوم کله چې د شپې د خلکو تګ را تګ ختم شو نو ګورم چې خلیفه ابوبکر رضي الله عنه راغی او د هغې په خدمت لګیا شو، نو ما وویل: عمره ! ته به کله هم د ده درجې ته ونه رسیږې، بیا عمر رضي الله عنه فرمايي: چې یو وار رسول الله ﷺ د صدقاتو غوښتنه وکړه: د یوې غزا له پاره تیاري کیدله، نو زړه کې مې وویل: چې نن به خامخا د ابوبکر رضي الله عنه نه وړاندې کیږم او خپله نیمه شتمني مې راوړله؛ خوهلته ابوبکر رضي الله عنه ټوله شتمني راوړې وه؛ نو رسول الله ﷺ تري پوښتنه وکړه چې کور کې دې څه شی پریښي دي؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: چې بس الله ﷻ او رسول الله ﷺ مې ورته پریښي دي ! نو عمر رضي الله عنه فرمايي: هلته هم ابوبکر رضي الله عنه را نه نومره وړې وه.

☚ اسماء رضي الله عنها فرمايي: چې کله مې والد ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله ﷺ سره هجرت کولو ټولې ۲۰۰۰ زره اشرفۍ کور کې وې ټولې یې واخستلې نو نیکه مې (ابو قحافه) کور ته راغی هغه نابینا ؤ راته یې وویل: چې ابوبکر (رضي الله عنه) به تاسو نه ټول مال وړی وي؟ ما ته د هغه مینه د خپل دوست سره معلومه ده.

☚ اسماء رضي الله عنها فرمايي: چې ما ژر ژر واړه واړه کاڼي یا تیږې د کوټې کونج کې جمع کړلې او کپړه یا د ټوکر یوه برخه مې سربیره ور باندې واچوله او د هغه لاس مې ور باندې کیښود، چې ګوره دا روپۍ یې پریښي دي چې د ده تسلي وشي، خو کور کې هیڅ نه وه.

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۸) برخه.

لکه څرنګه چې ذکر شوي دي چې أبوبکر الصدیق رضي الله عنه اول ځل د هجرت په نیت کوښښ کړی وو، بیا د برک غماد علاقې یو مشر ابن الدغنة بیرته را کرځولی ؤ، یو ځل بیا یې رسول الله صلی الله علیه وسلّم ته وویل: چې یارسول الله صلی الله علیه وسلّم ما ته د هجرت اجازه وکړه خو دا ځل رسول الله صلی الله علیه وسلّم ورته وفرمایل: صبر وکړه کیدای شي ملګري دي پیدا شي خو کله چې الله جل جلاله رسول الله صلي الله وسلّم ته د هجرت أمر وکړ، د غرمې وخت ؤ چې د أبوبکر رضي الله عنه کور ته ورغی ورته یې وویل: کور کې چې څوک وي له دې ځایه یې لیرې وباسه چې خصوصي خبره درسره لرم؛ نو أبوبکر الصّدیق رضي الله عنه ورته وویل: یارسول الله ﷺ دا یوه ستا بي بي عایشه رضي الله عنها ده دا نور زما اهل او اولاد دی د خطري امکان نشته، نو رسول الله ﷺ ورته وفرمایل: چې ما ته د هجرت أمر شوی دی نو أبوبکر رضي الله عنه ورته وویل: یارسول الله ﷺ زه درسره یم یو اځې دې نه پریږدم بیا یې عایشې رضي الله عنها او أسماء رضي الله عنها ته وویل: ژر کوی د سفر له پاره اوښان او خوراکي شیان تیار کړئ. هغوئ ژر ژر هر څه برابر کړل او بیګاه ته د شپې دواړه ووتل.

رسول الله ﷺ په خپله بستره علي رضي الله عنه بن ابي طالب پرې ایستلی وو، چې صبا ته د خلکو امانتونه ور وسپاري ځکه چې مسلمانانو او کافرانو به د امانت ساتلو له پاره شیان او نقد درهم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکــول او زیــات امانتــدار ؤ او همدغــه شــپه ټولــو مشــرکینو ټــول تکــړه ځوانــان را غونــډ کــړل د پروګــرام مطــابق یــې وســله ورکړلــه او د رســول الله ﷺ کــور یــې محاصــره کــړ، کلــه چــې رســول الله ﷺ لــه کــوره راووت دعــاء یــې وکــړه او ټولــو ورتــه کتــل ســترګو یــې کــار نــه کولــو او رســول الله ﷺ أبــوبکر رضــي الله عنــه ســره یــو ځــای او د غــار ثــور طــرف تــه ولاړل او هلتــه غــار کــې کښیناســتل، کلــه چــې صــبا شــو او رڼــا خپــره شــوه نــو ورتــه معلومــه شــوه چــې پــه بســتره علــي رضــي الله عنــه ویــده ؤ او رســول الله ﷺ هجــرت کــړی، نــو هغــوئ ټــول ور پســې پــه آســونو او اوښــانو ووتــل ټــولې لارې یــې ولټــولې؛ خــو هیڅیــا تــه یــې درک ونــه لګیــد تــر هغــې چــې د غــار ثــور پــه طــرف هــم ولاړل هلتــه کــوترو هګــۍ واچــولې او پــه هماغــه ځــای کښیناســتلې او غڼــې د غــار پــه خولــه جالونــه جــوړ کــړل تــر څــو مشــرکینو تــه معلومــه شــي چــې دننــه څــوک نشــته کــه څــوک وای نــو د غڼــې جالونــه او کــوترې هګــۍ بــه خرابــې شــوې وای، کلــه چــې مشــرکین پــه دغــه ځــای تیریــدل او خبــرې یــې ابوبکر رضي الله عنه واوریدلې نو ابوبکر رضي الله عنه وویل:

یارســول الله ﷺ کــه دوئ خپلــو پښــو تــه وګــوري نــو مــونږ ورتــه ښــکارو، نــو رســول الله ﷺ ورتــه وویــل: مــه غمجــن کیــږه مــونږ دواړو ســره الله جــل جلالــه دی یعنــې الله جــل جلالــه زمــونږ ســاتنه کــوي، یــا ابــوبکره رضي الله عنه ته د هغه دوه کسانو په هکله څه فکر کوې چې دریم ورسره الله جل جلاله دی

{لَـا تَحْـزَنْ إِنّ اللَّهَ مَعَنَـا} مشــرکینو ونــه لیــدل درې ورځــې هلتــه غــار کــې پــاتې شــول تــر هغــې چــې مشــرکین ټــول ناامیــده بیرتــه مکــې مکرمــې تــه ســتانه شــول، درې ورځــې بــه ورتــه د شــپې عبــد الله بــن ابــي بکــر رضــي الله عنــه او د ابــوبکر رضــي الله عنــه غــلام خــوراک وروړلــو، بیــا دوئ لــه غــار ثــور ووتــل او مــدینې منــورې ته روان شول،

لاره کې د أم معبد رضي الله عنه د وچې میږې شیدې رالوشل څنګه وشول•؟

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق بن ابو قحافۀ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۹) برخه.

موضــوع د أبــوبکر رضــي الله عنــه مــار چیچــل، د أم معبد الخزاعیــة وچــې، زړې أو مریضــې میــږې شــیدې کــول، حــافظ ابــوبکر البــزار رضــي الله عنــه مسلســل حــدیث د جــابر ابــن عبــد الله رضــي الله عنــه څخــه روایــت کــړی دی: کلــه چــې أبــوبکر رضــي الله عنــه او رســول الله ﷺ غــار ثــور تــه ورســیدل نــو هلتــه درې ورځــې وو، یــو وخــت رســول الله ﷺ تــه خــوب ورغــی هغــه ویــده شــو د ابــوبکر رضــي الله عنــه غیــږ کــې یــې ســر مبــارک کېښــود ابــوبکر رضــي الله عنــه ســره چــې اضــافه جــامې یــا څــادر ؤ هغــه یــې وشــکولې (تکــړې تکــړې کړلــې) او د غــار ســورې یــې ور بانــدې بنــد کــړل، یــو ســوری پاتــه شــو هغــې تــه یــې د پښــې پونــده کېښــوده د دې لــه پــاره کــه کــوم مــار یــا لــړم وي چــې رســول الله ﷺ تــه تکلیــف ونــه رســوي، خــو هغــه ځــای کــې مــارؤ کــوم ځــای کــې

• وکــان رســول الله صــلى الله علیــه وســلم قــد ســار مــع أبــي بکــر رضــي الله عنــه والــذي کــان ینتظــر بفــارغ الصــبر مرافقتــه لرســول الله حیــث إنــه کــان اســتأذن رســول الله صــلى الله علیــه وســلم قبــل ذلــک بالهجرة فقال له علیه السلام لا تعجل لعل الله أن یجعل لک صاحبا.

وکانــت الصــحبة مــع رســول الله صــلى الله علیــه وســلم، ســارا حتــى وصــلا إلــى غــار ثــور فــدخلاه، وجــاءت العنکبــوت فنســبت علــى بابــه، وجــاءت حمامــة فباضــت ورقــدت فلمــا وصــل رجــال قــریش إلــى الغــار قــال أبــو بکــر: یــا رســول الله لــو أن أحــدهم ینظــر إلــى قدمیــه لأبصــرنا، فقــال النبــي صــلى الله علیــه وســلم یــا ابــا بکــر مــا ظنــک بــاثنین الله ثالثهمــا. معنــاه أن الله تعــالى هــو الــذي یحفظنــا وینصــرنا. ولــیس معنــاه أن الله تعــالى موجــود معهمــا فــي الغــار وکــذلک قولــه تعــالى إخبــارا عــن نبیــه صــلى الله علیــه وســلم أنــه قــال: {لا تحــزن إن الله معنــا} لــیس معنــاه أن الله تعــالى بذاتــه معهمــا في الغار بل المعیة هنا هي معیة النصرة أي الله تعالى هو الذي ینصرنا ویحمینا لأن الله تعالى لا یوصف بانه یحل مکانا فهو الموجود بلا مکان وهو المنزه عن کل صفات الخلق.

لقد حمى الله تعالى نبیه ومن معه،

رواه مسلمؒ والبخاریؒ باب هجرة النبیﷺ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ابوبکر رضي الله عنه پوه نده ایښي وه؛ نو ابوبکر رضي الله عنه یې وچیچلو، خو ابوبکر رضي الله عنه دردونه برداشت کړل هغه نه غوښتل چې رسول الله ﷺ له خوا ړه خوبه راویښ شي خو بې اختیاره یې له زیات درده اوښکې د رسول الله ﷺ په مخ مبارک تویې شوې چې رسول الله ﷺ راویښ شو او پوښتنه یې وکړه چې ولې او څه پېښه وشوه؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: مار وچیچلم! نو رسول الله ﷺ ور باندې خپلې لاړې یا لعاب مبارک ومښل او درد یې ختم شو، بیا یې مار ته وویل: ایا تاته شرم نه درتلو، چې زما ملګری دې وچیچو؟ نو مار ورته وویل: یا رسول الله ﷺ ما له چا اوریدلي وه چې اخیري نبي ﷺ به دلته پناه راوړي نو زه دلته په طمع وم چې ستا دیدن وکړم، خو د ابوبکر رضي الله عنه پښې زما څخه منع کړې وې، بل روایت کې راغلي: چې دغه مار یو شیطان ؤ چې ابلیس ورته ویلي وه چې ولاړ شه رسول الله ﷺ وچیچه خو کامیاب نه شو بیا فرمایي: چې کله رسول الله ﷺ او ابوبکر رضي الله عنه له غار ثور څخه وتل نو عبدالله بن اریقت الیثي یې په مزدورۍ نیولی ؤ هغه ته لار معلومه وه چې لار ورته وښایي او د ابوبکر رضي الله عنه غلام عامربن فهیره هم ورسره ؤ، لاره زیاته اوږده وه پوره اته ورځې مزل ؤ نو اوله ورځ ماښام یوه دښته کې خیمې ولاړې وې هلته ورغلل خیمه کې د أم معبد په نوم یوه زړه ښځه وه ورته یې وویل: میلمنو زه یوه ښځه یم نارینه را سره نشته که تاسو شپه کول غواړئ د هغه کلي مشر ته ورشئ هغه به مو ښه عزت وکړي، خو رسول الله ﷺ ورته جواب ورنه کړ او ورته یې وویل: که تا سره د حلالولو له پاره څه شی وي یا شیدې وغیره د خرڅولو له پاره وي مونږ یې در څخه اخلو، خو هغې وویل، اوس خو څه نشته چې در یې کړم.

لږ وخت وروسته یو ځوان د خیمې په طرف راغی هغه د دغې ښځې أم معبد زوی ؤ هغې خپل زوی ته یوه میږه او چاړه ورکړه چې دا میږه بوځه (وروله) چې هغه میلمانه یې حلاله کړي هغه ځوان میږه راوستله چې دا تاسو حلاله کړئ نو رسول الله ﷺ ورته وویل: ته چاړه بیرته یوسه او یو لوښی راوړه چې دغه میږه پکې ولوشم هغه په تعجب سره وویل: دا میږه زړه، مریضه او وچه ده شیدې نه کوي، رسول الله ﷺ ورته وویل: ته ولاړ شه لوښی راوړه هغه بیرته ولاړی مور ته یې قصه وکړه هغې هم تعجب وکړ، چې دا څرنګه خلک دي له وچې میږې د شیدو طمع کوي خو هغه ځوان لوښی راوړ، بیا رسول الله ﷺ بسم الله الرحمن الرحیم وویل: د میږې غولانځه باندې یې لاسونه مبارک ووهل د میږې غولانځه کې شیدې پیدا شوې رسول الله ﷺ هغه لوښي کې شیدې را ولوشلې هغه ځوان دوئ ته کتل چې دا څه رقم برکتي انسان دی وچه میږه کې یې شیدې پیدا کړې لوښی چې ډک شو رسول الله ﷺ هغه ځوان ته وویل: دا یوسه چې مور دې وڅښي او ته بل لوښی راوړه هغه ولاړی مور ته یې شیدې ور کړې، هغه هم حیرانه شوه بل لوښی یې ورکړ، بیا رسول الله ﷺ همدا سې لوښي را غوښتل تر هغه چې هغه مور او زوی په شیدو ماړه شول بیا دوئ څلورو کسانو هم وڅښلې تر هغه چې دوئ هم ماړه شول بیا یې هغې ښځې ته دعا وکړه سهار تړې بیا را روان شول.

د دې ښځې نور معلومات دادي چې الله جل جلاله یې مال کې برکت واچولو مالداري یې زیاته شوه تر هغه چې یوه برخه یې مدینې منورې ته د خرڅلاؤ له پاره راوستله، نو أبوبکر رضي الله عنه بازار کې روان ؤ چې هغه ځوان یې ولید، مور ته یې ږغ وکړ: چې مورې هغه سړی خو دغه دی چې زمونږ خیمو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د هغه برکتي سړي سره راغلي ؤ ، هغې ورته اواز وکړ، ابوبکر رضي الله عنه هم وپیژندل ورغی هغې ښځې ورته وویل: ستاسو په دعا خو زمونږ مالداري زیاته شوه، خو هغه برکتي سړی چیرې دی؟ ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: ته هغه پیژنې چې څوک ؤ؟ هغې وویل: نه ! نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: هغه خو زمونږ رسول ﷺ دی نو هغې ورته وویل: مونږ بوځه (ورولـه) بیا ابوبکر رضي الله عنه رسول الله ﷺ ته بوتلل هغوئ ایمان راوړ او رسول الله ﷺ ورته دوه غلامان او نور شیان ورکړل او ښه عزت یې ورکړ.

بیا هغې ښځې رسول الله ﷺ ته وویل: کله چې تاسو رخصت شوئ بیا نور ځوانان راغلل چې زیات قهریدلي وه ستاسو پوښتنه یې وکړه خو ما ورته وویل: دلته څوک نه دي راغلي خو ما به همیشه فکر کاوه چې دغه لارکې مونږ ته بادشاهان هم میلمانه شوي دي خو ستا په شان برکت والا مو نه وه لیدلي•.

د سفر سلسله جاري ده د سراقه ابن مالک قصه به ولولئ.

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق بن ابو قحافهٔ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۰) برخه.

سیرت ابن هشام او تفسیر ابن کثیر.

☚ د أبوبکر رضي الله عنه څخه روایت کړی دی، کله چې مونږ څلور کسان د هجرت په دوهمه ورځ روان شولو مونږ هیڅوا تعقیب نه کړو تر هغې چې سراقه ابن مالک المدلجي رضي الله عنهما را پسې را ورسید ، کله چې ما ولید هغه په آس مونږ پسې را روان دی نو رسول الله ﷺ ته مې وویل: څوک را پسې را روان دی، نو رسول الله ﷺ راته وویل: مه ویریږه، ما ورته وویل: ما سره ستا فکر دی په خپل ځان نه یم، رسول الله ﷺ وویل: الله جل جلاله به یې دفع کړي تر هغې چې هغه بلکل را نژدې شو.

• وقال الحافظ أبو بكر البزار: حدثنا محمد بن معمر، حدثنا يعقوب بن محمد، حدثنا عبد الرحمن بن عقبة، بن عبد الرحمن بن جابر بن عبد الله، ثنا أبي عن أبيه عن جابر قال: لما خرج رسول الله ﷺ وأبو بكر مهاجرين فدخلا الغار، إذا في الغار جحر فألقمه أبو بكر عقبه حتى أصبح مخافة أن يخرج على رسول الله ﷺ منه شيء، فأقاما في الغار ثلاث ليال ثم خرجا حتى نزلا بخيمات أم معبد فأرسلت إليه أم معبد أني أرى وجوها حسانا، وإن الحي أقوى على كرامتكم مني، فلما أمسوا عندها بعثت مع ابن لها صغير بشفرة وشاة، فقال رسول الله ﷺ «أردد الشفرة وهات لنا فرقا» يعني: القدح، فأرسلت إليه أن لا لبن فيها ولا ولد، قال: «هات لنا فرقا» فجاءت بفرق فضرب ظهرها فاجترت ودرت فحلب فملأ القدح فشرب وسقى أبا بكر، ثم حلب فبعث فيه إلى أم معبد، ثم قال البزار: لا نعلمه يروى إلا بهذا الإسناد، وعبد الرحمن بن عقبة لا نعلم أحدا حدث عنه إلا يعقوب بن محمد وإن كان معروفا في النسب، وروى الحافظ البيهقي من حديث يحيى بن زكريا بن أبي زائدة، حدثنا محمد بن عبد الرحمن بن أبي ليلى، ثنا عبد الرحمن بن الأصبهاني، سمعت عبد الرحمن بن أبي ليلى عن أبي بكر الصديق رضي الله عنه، قال: خرجت مع رسول الله ﷺ من مكة فانتهينا إلى حي من أحياء العرب، فنظر رسول الله ﷺ إلى بيت منتحيا فقصد إليه، فلما نزلنا لم يكن فيه إلا امرأة فقالت: يا عبد الله! إنما أنا امرأة وليس معي أحد، فعليكما بعظيم الحي إن أردتم القرى، قال: فلم يجبها وذلك عند المساء، فجاء ابن لها بأعنز لها يسوقها، فقالت: يا بني انطلق بهذه العنز والشفرة إلى هذين الرجلين فقل لهما تقول لكما أمي: اذبحا هذه وكلا وأطعمانا، فلما جاء قال له النبي ﷺ «انطلق بالشفرة وجئني بالقدح»، قال: إنها قد عزبت وليس بها لبن، قال: «انطلق»، فجاء بقدح فمسح النبي ﷺ ضرعها، ثم حلب حتى ملأ القدح، ثم قال: «انطلق به إلى أمك»، فشربت حتى رويت، ثم جاء به فقال: «انطلق بهذه وجئني بأخرى»، ففعل بها كذلك ثم سقى أبا بكر، ثم جاء بأخرى ففعل بها كذلك، ثم شرب النبي ﷺ، فبتنا ليلتنا، ثم انطلقنا، فكانت تسميه المبارك، وكثرت غنمها حتى جلبت جلبا إلى المدينة، فمر أبو بكر فرأى ابنها فعرفه، فقال: يا أمه هذا الرجل الذي كان مع المبارك، فقامت إليه فقالت: يا عبد الله من الرجل الذي كان معك؟ قال: أو ما تدرين من هو؟ قالت: لا. قال: هو نبي الله قالت: فأدخلني عليه قال: فأدخلها فأطعمها رسول الله ﷺ وأعطاها - زاد ابن عبدان في روايته - قالت: فدلني عليه. فانطلقت معي وأهدت لرسول الله ﷺ شيئا من أقط ومتاع الأعراب. قال: فكساها وأعطاها. قال: ولا أعلمه إلا قال: وأسلمت، إسناد حسن. وقال البيهقي: هذه القصة شبيهة بقصة أم معبد، والظاهر أنها هي والله أعلم. وقال البيهقي: أخبرنا أبو عبد الله الحافظ، وأبو بكر أحمد بن الحسن القاضي. قالا ثنا أبو العباس الأصم، ثنا الحسن بن مكرم، حدثني أبو أحمد بشر بن محمد السكري، ثنا عبد الملك بن وهب المذحجي، ثنا أبجر بن الصباح عن أبي معبد الخزاعي أن رسول الله ﷺ خرج ليلة هاجر من مكة إلى المدينة هو وأبو بكر وعامر بن فهيرة مولى أبي بكر ودليلهم عبد الله بن أريقط الليثي، فمروا بخيمتي أم معبد الخزاعية، وكانت أم معبد امرأة برزة جلدة تحتبي وتجلس بفناء الخيمة فتطعم وتسقي، فسألوها هل عندها لحم أو لبن يشترونه منها؟ فلم يجدوا عندها شيء من ذلك. وقالت: لو كان عندنا شيء ما أعوذكم القرى، وإذا القوم مرملون مسنتون. فنظر رسول الله ﷺ فإذا شاة في كسر خيمتها، فقال: «ما هذه الشاة يا أم معبد؟». فقالت: شاة خلفها الجهد عن الغنم. قال: «فهل بها من لبن». قالت: هي أجهد من ذلك. قال: «تأذنين لي أن أحلبها؟». قالت: إن كان بها حلب فاحلبها. فدعا رسول الله ﷺ بالشاة فمسحها وذكر اسم الله، ومسح ضرعها وذكر اسم الله، ودعا بإناء لها يربض الرهط فتفاجت واجترت فحلب فيها تجا حتى ملأه فسقاها وسقى أصحابه فشربوا عللا بعد نهل، حتى إذا رووا شرب آخرهم وقال: «ساقي القوم آخرهم». ثم حلب فيه ثانيا عودا على بدء فغادره عندها ثم ارتحلوا، قال: فقلما لبث أن جاء زوجها أبو معبد يسوق أعنزا عجافا يتساوكن هزلى لا نِقَي بهن، مخهن قليل فلما رأى اللبن عجب وقال: من أين هذا اللبن يا أم معبد، ولا حلوبة في البيت والشاة عازب؟ فقال جاء رجل مبارک فدعاء لها، بالبركة، قال - يعني: عبد الملك بن وهب - فبلغني أن أبا معبد أسلم وهاجر إلى النبي ﷺ. وهكذا روى الحافظ أبو نعيم من طريق عبد الملك بن وهب المذحجي فذكر مثله سواء وزاد في آخره قال عبد الملك: بلغني أن أم معبد هاجرت وأسلمت ولحقت برسول الله ﷺ. والله اعلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور تفصیل په خپله د سراقه ابن مالک رضي الله عنه څخه.

☚ سراقه ابن مالک المدلجي رضي الله عنهما فرمایي: چې قریشو انعام وټاکو، چې هر څوک د محمد ﷺ سر راوړي، یا یې ژوندی را وست، نو سل ۱۰۰ سل اوښان او نور مال به ورکوو. نو مونږ د خپل قوم بني مدلج په یوه غونډه کې ؤ چې یو نفر راغی هغه وویل: تا ته خو انعام معلوم دی؟ چې هر څوک محمد ﷺ ووژلو یا یې ژوندی را وست؛ نو هغه ته دا انعام ورکول کیږي، خو اوس ما ته یو څه خلک په مخه راغلل هغوئ مې لاره کې ولیدل کیدای شي محمد ﷺ او ملګري یې وي، نو ما فکر وکړی چې ته خو ښه تکړه مضبوط آس لرې ښه غښتلی ویشتونکی او توره چلوونکی یې، ډیر ښه چانس دی باید دغه انعام وګټې او انعام هم بیخي زیات ؤ، نو لږ صبر مې وکړ، تر هغه چې د قوم فکر بل طرف ته ولاړ شي ورته مې وویل: نه هغوئ نه دي د فلاني قوم اوښان نادرکه شوي دي په هغو پسې ګرځي،

کله چې مې د قوم خلکو پام بدل کړ هغوئ په بله خبره لګیا شول زه تېرې را ووتلم، او خپلې وینځې ته مې وویل: زما آس تیار کړه هغې آس تیار کړ او ما په غښتو فال ونیولو، هغه سم را ووت، نیزه مې مځکه کې ښخه کړه هغه هم سمه را ووتله نو پوه شوم چې کامیاب یم نو په آس سپور شوم او آس مې وځغلولو تر هغه چې دوهمه ورځ مې څوک په نظر راغله چې روان دي زه ګړندی شوم ځان مې ور ورساوه خو رسول الله ﷺ شا ته نه راکتل فقط ابوبکر رضي الله عنه راته کتل کله چې یو ګز په اندازه ور نږدې شوم د آس لاسونه یا مخکینی پښې په مځکه کې (تنوتلي) ښخې شوې آس تر سینه پکې پټ شو زه ترې وغورځیدلم زه را پورته شوم نیزه مې را ویستله خو لاس مې شل شو،

نو زه پوه شوم چې دا د محمد ﷺ برکت دی ږغ مې ور باندې وکړ، چې دعا راته وکړه چې آس مې خلاص شي زه به بیرته وګرځم او مقابل کې به د هغه چا سترګې ړندې کړم چې په تاسو پسې را روان وي یعنې زه به ورته وو ایم: ما په دغه لار ولټول تر مدینې پورې په دغه لار نشته، بیا رسول الله ﷺ دعا وکړه زما آس مځکې پریښود کله چې ما مځکې ته وکتل له هغه ځایه چې د آس پښې پکې ښخې شوې وې د لوګي په شان دود اسمان ته پورته شو،

زما زړه کې بیا د اوښانو طمع پیدا شوه بیا مې توري ته لاس کړ بیا مې لاس شل شو، درې ځله ما دغه غلط حرکت وکړ؛ خو کامیاب نه شوم بیا مې ورته وویل: ما ته دعاء وکړه زما ټول سامان تاسو واخلئ فقط چې زه بچ شم، هغوئ وفرمایل: مونږ ته ستا د سامان ضرورت نشته.

بیا مې ور سره کلکه وعده وکړه او زما لاس روغ شو،

بیا رسول الله ﷺ راته وفرمایل: هغه وخت به ته څومره خوشحاله وې چې د کسرې د لاسونو بنګړي لاسونو کې وا چوې تر غاړې دې ورسیږي او د سرو زرو واسکټ وا غوندې او تاج یې په سر کیږدې، نو ما ورته وویل: زه او د کسرې د لاس د سرو زرو بنګړي، تاج او د زغرو په شان د سرو زرو واسکټ، عجیبه خبره ده؟

نو رسول الله ﷺ وفرمایل: هو همداسې به کیږي، نو زه پوه شوم چې د ده خبره رښتیا کیدونکې ده نو ورته مې وویل: ما ته امن را کولای شئ که زه وغواړم بیا تاسو ته بې له ویرې راشم؟ نو رسول الله ﷺ وویل: هو بیا یې د عامر بن فهیره غلام په واسطه په پوستکي یو د امن لیک راته ولیکی، بیا زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته را ستون شوم خپله وعده مې پوره کړه هر څوک به چې مخې ته راغی ما به ورته ویل: چې دغه لار ما ټوله ولټوله هیڅوک نشته ځانونه مه ستړي کوی، نو ابوجهل خبر شو چې سراقه ابن مالک وایې: ځانونه مه ستړي کوی هغوئ مدینې منورې ته ورسیدل نو زه یې ملامت کړم چې له تا څخه ولې بچ شول•؟

د سراقه ابن مالک اسلام به د هغه په سیرت کې بیان شي.

د رسول الله ﷺ او ابوبکر رضي الله عنه د هجرت لړئ دوام لري،

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق بن ابو قحافۀ رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۱) برخه.

أبوبکر رضي الله عنه په ټولو غزاګانو کې شریک شوی دی، خو د هجرت په دوهم کال چې د بدر غزا پیښه شوه خپله بهادري یې وښودله.

کله چې د ابوسفیان قافله بچ شوه او مکې مکرمې ته ورسیدله او له مکې مکرمې سرکشه مشرکین د بدر بن مغیره کوهي ته راغلل اګر چې مسلمانان جنګ ته نه وه راوتلي، خو کافران جنګ ته راغلل او ابوجهل قسم کړی وو، چې دلته به درې ورځې شراب او کباب خوري ډمې به ګډوي، نو رسول الله ﷺ هم صحابه کرام را جمع کړل چې مشوره وکړي چې څه وکړي ځکه چې مسلمانان ۳۱۳ کسان او کافران بیخي زیات وه، نو تر ټولو لومړی ابوبکر رضي الله عنه پورته شو او په ډاډه زړه یې د مقابلې کولو وعده وکړه، بیا ور پسې عمر ابن الخطاب رضي الله عنه پورته شو هغه هم حوصله ور زیاته کړه، بیا په دغه غزوه کې د ابوبکر رضي الله عنه زوی عبدالرحمن رضي الله عنه هم د کافرانو په صف کې موجود ؤ کله چې مسلمان شو نو خپل پلار ابوبکر رضي الله عنه ته یې وویل: د بدر غزوه کې زما د توري وار ته برابر شوی وې خو مخه مې درکړه ومې نه وهلې، نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: قسم دی که ما لیدلی وای نو ما به هیڅکله نه وای پریښې ځکه ماته اسلام له رشتې زیات محبوب دی.

کله چې بنو نضیر تسلیم شول او د احد غزوه پیښه شوه او اوازه ګډه شوه چې نعوذبالله رسول الله ﷺ شهید شوی نو ابوبکر رضي الله عنه د کفارو په صفونو کې دننه شو او ویې ویل: چې نور نو ژوند هیڅ

• ابن هشام وابن کثیر وغیرهم أن سراقة بن مالک، وهو فارس من بني مدلج، کان في بعض قومه قریباً من مکة، فإذا برجل یدخل علیهم، ویذیع فیهم نبأ الجائزة، فما کاد سراقة یسمع بالنوق المئة حتی اشتد حرصه علیها، ولکنه کان ذکیاً، فضبط نفسه ولم ینطق بکلمة، وقبل أن ینهض من مجلسه، دخل رجل یقول لقد مر بي الآن ثلاثة رجال وإني لأظنهم محمداً وأبا بکر ودلیلهما فقال سراقة إنهم بنو فلان مضوا یبحثون عن ناقة لهم أضلوها یرید أن یصرف الناس عن هذه الجائزة، فقال الرجل لعلهم کذلک.

مکث سراقة قلیلاً حتی دخل القوم في حدیث آخر وانسل من بینهم، وأسرع ولبس درعه وتقلد سلاحه، واعتلی فرسه وانطلق لیدرک محمداً صلی الله علیه وسلم، ومضی، لکنه ما لبث أن عثرت فرسه، وهمّ بالرجوع وما رده إلا طمعه في النوق، فلم یبتعد کثیراً حتی أبصر النبي فمد یده إلی قوسه، ولکن یده جمدت في مکانها ثم غاصت قوائم فرسه في الأرض، فدفع الفرس، فإذا هي قد غاصت ثانیة، فالتفت إلی النبي صلی الله علیه وسلم وصاحبه، وقال ادعوا لي ربکما أن یطلق قوائم فرسي ولکما عليّ أن أکف عنکما فدعا له النبي فأطلق الله له قوائم فرسه.

تذکر سراقة المئة ناقة، فتحرکت أطماعه من جدید، فدفع فرسه نحوهما فغاصت قوائمه أکثر، فاستغاث للمرة الثانیة، وقال إلیکما زادي ومتاعي وسلاحي ولکما عليّ عهد الله أن أرد عنکما من ورائي من الناس، فقالا لا حاجة لنا بزادک ومتاعک، ولکن رد عنا الناس ثم دعا له النبي فانطلقت فرسه، فلما هم بالعودة ناداهما قائلاً والله لا یأتیکما مني شيء تکرهانه، فقال له النبي صلی الله علیه وسلم: «ما تبتغي منا»، فقال والله یا محمد إني لأعلم أنه سیظهر دینک ویعلو أمرک فعاهدني إذا أتیتک في ملکک أن تکرمني، واکتب لي بذلک، أرید کتاب أمان، فأمر عامر بن فهیرة فکتب له في رقعة من جلد.

ولما همّ بالانصراف قال له النبي صلی الله علیه وسلم: «کیف بک یا سراقة إذا لبست سواري کسری»، فقال سراقة: کسری بن هرمز؟ قال الرسول: «نعم کسری بن هرمز».

عاد سراقة فوجد الناس قد أقبلوا ینشدون رسول الله، فقال لهم ارجعوا فقد نفضت الأرض نفضاً بحثاً عنه فلا ترهقوا أنفسکم فیما لا طائل من ورائه، وکتم خبره مع النبي وصاحبه حتی أیقن أنهما بلغا المدینة، وأصبحا في مأمن عند ذلک أذاع الخبر، فلما سمع أبو جهل بخبر سراقة وموقفه وجه له اللوم علی تخاذله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فایده نه کوي صفونو کې یې لار پیدا کوله او مشرکین یې وهل تر هغه چې رسول الله ﷺ په نظر ورغی چې د کفارو منځ کې را ګیر دی ځان یې ور ورساوه بیا ور پسې ابوعبیده ابن الجراح رضي الله عنهم، بیا علي رضي الله عنه بن ابي طالب، بیا طلحه بن عبید الله رضي الله عنه، زبیر بن عوام رضي الله عنه، عمر ابن الخطاب رضي الله عنه، حارث بن الصمة رضي الله عنه، أبو دجانه بن سماک رضي الله عنه، او سعد بن ابي وقاص رضي الله عنه هم ور ورسیدل او رسول الله ﷺ یې د مشرکینو څخه وژغورو.

څلورم هجري کې غزوه بنو نضیر او پنځم هجري کې غزوه بن المصطلق کې هم شریک ؤ چې د مهاجرینو بیرغ ور سره ؤ او د خندق غزوه کې هم شریک شوی دی.

شپږم هجري کې د حدیبې صلح کې هم موجود ؤ ، د خیبر په غزا کې ۷ هجري کې شریک ؤ، بیا د نجد علاقې ته یوه ډله صحابه رضي الله عنهم مجاهدین هم د ابوبکر رضي الله عنه په مشرۍ تللې وه ، غزوه بني فراز کې اولنۍ غزوه وه چې عمومي قومانده یې د ابوبکر رضي الله عنه په غاړه وه،

۷ هجري کې قضایې عمره کې هم ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله ﷺ سره موجود ؤ،

۸ هجري کې غزوه ذات السلاسل کې هم ابوبکر رضي الله عنه موجود ؤ.

بیا چې کله قریشو د صلحې خلاف کارونه وکړل او ابو سفیان مدینې منورې ته راغی چې یو ځل بیا تجدید وکړي نو ابوبکر رضي الله عنه ورته وویل: قسم دی چې ستاسې بچې هم ژوندي وي در سره جنګیږم به، که رسول الله ﷺ راته اجازه ونه کړي هیڅکله به دغه لوظنامه در سره نوي نه کړم، بیا د مکې مکرمې فتح کې ابوبکر رضي الله عنه له رسول الله ﷺ بلکل نه جدا کیده، تر هغه چې پوره امن شو بیا ولاړ او پلار یې له لاسه نیولی ؤ، رسول الله ﷺ ته یې حاضر کړ او مسلمان شو، بیا د حنین غزوه ۸ هجري کې د ابوبکر رضي الله عنه په برکت وشوه- بیا چې د تبوک غزوه کیدله نو تر ټولو اول د جهاد له پاره د کور ټول سامان ابوبکر رضي الله عنه راوړ او کله چې بیا سپه سالارانو ته بیرغونه ورکول کیدل تر ټولو غټ او لوی بیرغ ابوبکر رضي الله عنه ته ورکول شوی ؤ.

۹ نهم هجري کې رسول الله ﷺ د حاجیانو مشري د ابوبکر رضي الله عنه په غاړه اچولې وه.

بیا د رسول الله ﷺ اخیري حج چې حجة الوداع ورته وایې ۱۰ هجري کې هغه کې هم ابوبکر رضي الله عنه رسول الله ﷺ سره موجود ؤ•.

• شهد أبو بكر مع النبي محمد غزوة بدر والمشاهد كلها، ولم يَفُتْه منها مشهد، فقد شارك أبو بكر في غزوة بدر سنة 2هـ، وكانت له فيها مواقف مشهورة، فلما بلغ النبيّ محمداً نجاةُ القافلة وإصرارُ زعماء مكة على قتال النبي، استشار أصحابه في الأمر،- فقام أبو بكر أولاً فقال وأحسن، ثم قام عمر بن الخطاب فقال وأحسن. وقد ظهرت من أبي بكر شجاعة وبسالة، وقد شارك ابنه عبد الرحمن في هذه المعركة مع المشركين، فلما أسلم قال لأبيه: «لقد أهدفت لي (أي ظهرت أمامي) يوم بدر، فملت عنك ولم أقتلك»، فقال له أبو بكر: «لو أهدفت لي لم أمل عنك»، رسم من القرن الرابع عشر يُظهر استسلام بني النضير للمسلمين. وشهد أبو بكر غزوة أحد سنة 3هـ، ولما تفرق المسلمون من حول النبي محمد، وتبعثر الصحابة في أرجاء الميدان، وشاع أن الرسولَ محمداً قد قُتل، شقّ أبو بكر الصفوف، وكان أولَ من وصل إلى الرسول محمد، وقد اجتمع إلى الرسول محمد آنذاك كلٌ من: أبو بكر، وأبو عبيدة بن الجراح، وعلي بن أبي طالب، وطلحة بن عبيد الله، والزبير بن العوام، وعمر بن الخطاب، والحارث بن الصمة، وأبو دجانة، وسعد بن أبي وقاص، وغيرهم. وشهد أبو بكر غزوة بني النضير سنة 4هـ، وغزوة بني المصطلق سنة 5هـ، وكانت معه فيها راية المهاجرين، وشهد غزوة الخندق سنة 5هـ، وغزوة بني قريظة سنة 5هـ، وكان فيهما مرافقاً للنبي محمد، كما شهد صلح الحديبية سنة 6هـ،وشهد غزوة خيبر سنة 7هـ، وكان أولَ قائد يرسله النبي محمد، كما شهد سرية نجد، وكان الأمير على المسلمين فيها، وكان الأمير على المسلمين في غزوة بني فزارة أيضاً،وكان أبو بكر من المسلمين الذين ذهبوا مع الرسول محمد ليعتمروا عمرة القضاء سنة 7هـ، كما شهد سرية ذات السلاسل سنة 8هـ ولما نقضت قريش صلح الحديبية، وتجهز النبي محمدٌ مع صحابته للخروج إلى مكة، خرج أبو سفيان بن حرب من مكة إلى الرسول محمد فقال: «يا محمد، اشدد العقد، وزدنا في المدة»، فقال النبي محمد: «ولذلك قدمت؟ هل كان من حدث قبلكم؟»، فقال: «معاذ الله، نحن على عهدنا وصلحنا يوم الدية لا نغيّر ولا نبدّل»، فخرج من عند النبي محمد يقصد مقابلة الصحابة، فطلب من أبي بكر أن يجدد العقد ويزيدهم في المدة، فقال أبو بكر: «جواري في جوار رسول الله ﷺ والله لو وجدت الذر تقاتلكم لأعنتها عليكم». ولما دخل النبيُ محمدٌ مكة في عام الفتح سنة 8هـ، كان أبو بكر بجانبه، وقد تمت النعمة على أبي بكر في ذلك الوقت بإسلام أبيه أبي قحافة.وشهد أبو بكر غزوة حنين سنة 8هـ، وكانت قد صبرت مع النبي فئةٌ من الصحابة يتقدمهم أبو بكر، ثم انتصروا بعد ذلك. كما شهد أبو بكر غزوة تبوك، ولما اختار الرسولُ الأمراء والقادة وعقد الألوية والرايات لهم، أعطى لواءه الأعظم لأبي بكر، وحث الرسولُ محمدٌ الصحابة في غزوة تبوك على الإنفاق، فأنفق كل حسب مقدرته، وكان عثمان بن عفان أكثر من أنفق في هذه الغزوة. وقد قال عمر بن الخطاب في ذلك: أمرَنا رسول الله ﷺ يوماً أن نتصدق، فوافق ذلك مالاً عندي، فقلت: «اليوم أسبق أبا بكر إن سبقته يوماً»، فجئت بنصف مالي، فقال رسول الله ﷺ «ما أبقيت لأهلك؟»، قلت: «مثله»، وأتى أبو بكر رضيَ الله عنه بكل ما عنده، فقال له رسول الله ﷺ «ما أبقيت لأهلك؟»، قال: «أبقيت لهم الله ورسوله»، قلت: «لا أسابقك إلى شيء أبداً» وفي سنة 9هـ، أرسل النبي محمد أبا بكر أميراً على الحج، فخرج أبو بكر أميراً بركب الحجيج، كما شهد أبو بكر حجة الوداع سنة 10 هجرى،، سيرت ابن هشام غزواة ابوبكر الصديق

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۲) برخه.

کله چې رسول الله ﷺ مریض شو د صفر د میاشتې اخیره وه دغه وخت کې رسول الله ﷺ اسامة ابن زید رضي الله عنه د نورو صحابه کرامو سره فلسطین ته د لیږلو امر وکړ، چې رومیانو سره غزا وکړي، خو صحابه کرام په دې وجه زړه نا زړه کیدل ځکه چې رسول الله ﷺ به یوه ورځ کې څو ځله له دردونو بې هوشه کیده، یوه ورځ رسول الله ﷺ خطبة وویله هغه خطبة کې وفرمایل: چې الله جل جلاله و خپل بنده ته اختیار ورکړی چې دنیا خوښوي که اخرت ته سفر کول، نو أبوبکر رضي الله عنه په ژړا شو زیات یې وژړل، نو ابو سعید الخدري رضي الله عنه فرمایي: مونږ د أبوبکر رضي الله عنه په ژړا تعجب کې شولو چې خطبة کې یو د خیر سړي ذکر شوی نو ابوبکر رضي الله عنه ولې ژاړي؟

لیکن أبوبکر رضي الله عنه زمونږ څخه زیات عالم ؤ هغه پوهیده، چې هغه بنده پخپله رسول الله ﷺ ؤ، بیا رسول الله ﷺ وفرمایل: ابوبکر رضي الله عنه یواځینی شخص دی چې هم ځان او هم مال زما څخه قربان کړی دی.

که چیرې ماته د خلیل یا دوست نیولو غیرله الله جل جلاله، اجازه وای ما به ابوبکر رضي الله عنه په دوستۍ نیولی وای لیکن مسلمانان ورونه دي.

بیا یې امر وکړ، چې مسجد طرف ته چې د هر صحابي رضي الله عنه دروازه راوتلې وي هغه دې بنده کړل شي فقط د ابوبکر رضي الله عنه د کور دروازه دې پرېښودل شي.

أم المؤمنین عایشه رضي الله عنها فرمایي: کله چې ربیع الاول میاشت کې د رسول الله ﷺ حالت زیات خراب شو نو ماته یې وویل: چې پلار دې ابوبکر رضي الله عنه او ورور دې را وغواړه، چې یو لیک ورته لیکم ځکه چې بیا به هر څوک وایې چې زه د امامت زیات حقدار یم، بیا یې نور هم حالت خراب شو بیا یې وفرمایل: ابوبکر رضي الله عنه را وغواړه !

چې خلکو ته لمونځ ورکړي نو ما ورته وویل: هغه له زړه کمزوره دی ستا په ځای د دریدلو طاقت نه لري، عمر ابن الخطاب رضي الله عنه را وغواړه د هغه زړه قوي دی، خو رسول الله ﷺ بیا بیا راته ویل: چې ابوبکر رضي الله عنه را وغواړه، بیا چې بلال اذان وکړ؛ نو رسول الله ﷺ وفرمایل: ابوبکر رضي الله عنه ته ووایاست چې لمونځ وکړي، خلکو بیا ورته وویل: د هغه زړه کمزوره دی طاقت به ونه لري اخیر کې رسول الله ﷺ وویل: تاسو د یوسف علیه السلام د ورونو په شان یاست ابوبکر رضي الله عنه دې لمونځ وکړي، نو ابوبکر رضي الله عنه لمونځ ته وړاندې شو دغه وخت کې د رسول الله ﷺ وجود مبارک لږ په ارام شو، علي رضي الله عنه او عباس رضي الله عنه ته یې وویل: ما مسجد ته ورسوی، هغوئ دواړه ترینه یو طرف او بل طرف ته شول د رسول الله ﷺ لاسونه مبارک یې په اوږو واچول پښې مبارکې یې له درده ځان پسې را کاږلې، کله چې مسجد ته داخل شو نو ابوبکر رضي الله عنه پوه شو هغه د وروسته کیدلو کوشش وکړ؛ خو رسول الله ﷺ ورته اشاره وکړه چې مه وروسته کیږه بیا رسول الله ﷺ د ابوبکر رضي الله عنه ښي خوا ته کښیناست او لمونځ یې پوره کړو.

کله چې د ربیع الاول یوولس ورځې پوره شوې؛ نو د سهار لمونځ ته ووت صحابه کرام زیات خوشحاله شول له لمونځ وروسته بیرته د عایشې رضي الله عنها کور ته راغی او د هغې په غیږ کې

یې سر کیښود او دا الفاظ یې وویل: بلکې پورته د الله جل جلاله ملاقات مې خوښ دی او خپل روح یې الله جل جلاله ته وسپاره او رحلت یې وکړ•.
إِنّا لِلّهِ وَإِنّا إِلَيْهِ رَاجِعونَ.

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۳) برخه.

د ابوبکر رضي الله عنه د خلافت موضوع.

کله چې ابوبکر رضي الله عنه د رسول الله ﷺ په وفات خبر شوی راغی د رسول الله ﷺ مخ مبارک باندې څادر پروت ؤ هغه یې پورته کړ په مخ او تندي یې ښکل کړ، بیا یې وویل: زما مور او پلار در څخه قربان شه، الله جل جلاله دې در باندې رحم وکړي ژوند دې هم د خیر او برکتونو ډک ؤ وفات دې هم له خیر، برکت او حکمت ډک دی.

کله چې رسول الله ﷺ وفات شو نو د عمر ابن الخطاب رضي الله عنه دماغ له زیات خفګانه کار پریښود، توره یې په لاس کې واخسته مسجد کې ودرید او اعلان یې وکړ چې محمد ﷺ وفات شوی نه دی بیرته راځي که هر چا وویل چې وفات شوی دی نو لاسونه او پښې به یې غوڅ کړم، د عمر رضي الله عنه دغه خبر ابوبکر رضي الله عنه ته ورسید هغه په منډه مسجد نبوي ﷺ ته راغی، عمر ابن الخطاب رضي الله عنه ته یې وویل: کښینه بیا ممبر ته وخت او دا آیات یې تلاوت کړ.

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ انقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىَ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ اللّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللّهُ الشَّاكِرِينَ!

محمد ﷺ وفات شو که چا د محمد ﷺ عبادت کولو، نو هغه وفات شو او که چا د الله جل جلاله عبادت کول هغه نه مړ کیږي.

د آیات ژباړه: محمد ﷺ فقط رسول الله ﷺ ؤ له ده وړاندې نور انبیاء هم تیر شوي او وفات شوي دي، نو که چیرې رسول الله ﷺ وفات شي یا ووژل شي نو تاسو به بیا له اسلامه شاته کیږئ؟ هر هغه څوک چې له اسلامه شاته وګرځي الله جل جلاله ته هیڅ نقصان نه شي رسولای او شکر کوونکو ته به الله جل جلاله نیکه بدله ورکړي.

• ربیع الأول سنة 11 هـ، الموافق 8 یونیو سنة 632م وقد تمّ له ثلاث وستون سنة.
ابتدأ مرض النبي محمد الذي تُوفي فیه في أواخر شهر صفر سنة 11 هـ بعد أن أمر أسامة بن زید بالمسیر إلی أرض فلسطین، لمحاربة الروم، فاستبطأ الناسُ في الخروج لوجع النبي محمد ﷺ، وکان من شدّة وجعه أن کان یُغمی علیه في الیوم الواحد مرات عدیدة. وفي أحد الأیام، خطب النبي محمد ﷺ الناس وقال: «إن الله خیر عبداً بین الدنیا وبین ما عنده، فاختار ذلک العبد ما عند الله»، فبکی أبو بکرؓ، قال أبو سعید الخدريؓ: فعجبنا لبکائه أن یخبر رسولُ الله ﷺ عن عبد خُیّر، فکان رسولُ الله ﷺ هو المُخیّر، وکان أبو بکر أعلمَنا، فقال رسول الله ﷺ «إن من أمن الناس علي في صحبته وماله أبا بکرؓ، ولو کنت متخذاً خلیلاً غیر ربي لاتخذت أبا بکرؓ، ولکن أخوة الإسلام ومودته، لا یبقین في المسجد باب إلا سد إلا باب أبي بکرؓ»، وقالت السیدة عائشةؓ: قال لي رسول الله ﷺ في مرضه: «ادعي لي أبا بکرؓ أباک، وأخاک، حتی أکتب کتاباً، فإني أخاف أن یتمنی متمن ویقول قائل: أنا أولی، ویأبی الله والمؤمنون إلا أبا بکرؓ» ولما ثقُل علی النبي محمد ﷺ المرض، أمر أبا بکرؓ أن یصلي بالناس، قالت السیدة عائشةؓ: لما مرض النبي ﷺ مرضه الذي مات فیه فحضرت الصلاة فأذن بلال، فقال: «مروا أبا بکرؓ فلیصل بالناس»، فقیل له: «إن أبا بکرؓ رجل أسیف (أي رقیق القلب)، إذا قام مقامک لم یستطع أن یصلي بالناس»، وأعاد فأعادوا له فأعاد الثالثة، فقال: «إنکن صواحب یوسف، مروا أبا بکرؓ فلیصل بالناس»، فخرج أبو بکرؓ، فوجد النبيُ ﷺ في نفسه خفة، فخرج یهادی بین رَجُلین کأني أنظر إلی رجلیه تخطان من الوجع، فأراد أبو بکرؓ أن یتأخر، فأومأ إلیه النبي ﷺ أن مکانک، ثم أتي به حتی جلس إلی جنبه، ولما کان یوم الاثنین الذي توفي فیه، بعد ثلاثة عشر یوماً علی مرضه، خرج إلی الناس وهم یصلون الصبح ففرحوا به، ثم رجع فاضطجع في حجر عائشة بنت أبي بکرؓ، فتُوفي وهو یقول «بل الرفیق الأعلی من الجنة»، وکان ذلک ضحی یوم الاثنین ربیع الأول سنة 11 هـ، الموافق 8 یونیو سنة 632م وقد تمّ له ثلاث وستون سنة.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمر ابن الخطاب رضي الله عنه فرمايي: تر دغه وخت پوري زما دماغو کار نه کولو کله چې ابوبکر رضي الله عنه دغه پورته ايات تلاوت کړ، ما داسې ګڼله چې دغه آيات اوس نازل شو، ايله مې اوس دماغو کار ور باندي وکړ، الله جل جلاله مونږ ته له وړاندي خبر را کړی ؤ.

د رسول الله ﷺ د وفات خبر سره سم ۱۲ ربيع الاول 11 هجري ق باندي انصار سقيفه بني ساعده ځای کې سره را غونډ شول هغوئ فکر کولو، چې مهاجرين خو لږ دي نو خليفه بايد د دوئ څخه وټاکل شي، بحث يې وکړ، بيا يې د خزرج د قوم مشر سعد بن عباده ته اشاره وکړه چې ته بايد خليفه شي.

دغه وخت کې مهاجرين ټول مسجد نبوي ﷺ کې د خلافت د موضوع له پاره را ټول شوي وه هغوئ فيصله وکړه چې مونږ بايد انصار ورونه اعتماد کې واخلو او هلته ورشو نو په همدې نيت راووتل، د عمر ابن الخطاب رضي الله عنه څخه روايت دی: چې ما وويل راځئ چې انصارو ته ورشو نو لاره کې يو صحابي مخې ته راغی هغه وويل: مهاجرو ورونو چيري روان ياست؟ مونږ ورته وويل: انصارو ته ورځو ! هغه وويل: مه ورځئ او خپل کار خلاص کړئ خليفه وټاکئ هغوئ سره را غونډ دي خپل مشر ټاکي تاسو بيړه وکړئ؛ نو ما ورته وويل: قسم دی چې خامخا به ورځو بيا مې يو څو نرمې او خوږې خبرې ځان سره جوړې کړلې چې په دغه خبرو به انصار راضي کړم.

کله چې انصارو ته ور ورسيدلو نو يو تن کټ کې پروت ؤ سخت مريض ؤ مونږ پوښتنه وکړه چې دا څوک دی؟ هغوئ وويل: دا سعد بن عباده رضي الله عنه دی بيا مونږ کښيناستلو د انصارو يو نفر خبرې کولې هغه وويل: مونږ د خلافت زيات مستحق يؤ که مهاجرين ورونه مونږ ترې محروموي نو ظلم به وي مونږ ډير يؤ، عمر رضي الله عنه فرمايي: ما غوښتل پورته شم خو ابوبکر رضي الله عنه راته اشاره وکړه چې کښينه.

بيا ابوبکر رضي الله عنه پورته شو هغه خبرې شروع کړې د ابوبکر رضي الله عنه خبرې ټولې زما د زړه خبرې وې او نورې زياتې يې هم خوږې او نرمې او په حقيقت بناء وې، نو بيا ابوبکر رضي الله عنه وفرمايل: چې له عمر رضي الله عنه او ابوعبيده ابن الجراح وړ کسان نه وينم بيا يې زمونږ دواړو لاس ونه نيول او ما غوښتل که چا غيرله ابوبکر رضي الله عنه بل څوک خوښ کړ، سر به ترې غوڅ کړم دغه وخت کې اوازونه اوچت شول انصارو وويل: يو تن له انصارو او يو تن له مهاجرينو بايد وټاکل شي.

نو عمر رضي الله عنه فرمايي: ما د ابوبکر رضي الله عنه لاس ونيولو، چې زما بيعت له تا سره دی بل څوک نه منم بيا نورو مهاجرينو هم ور سره بيعت وکړ؛ تر هغه چې انصارو هم بيعت ته زړه ښه کړ، بل روايت کې ذکر شوي دي چې عمر ابن الخطاب رضي الله عنه انصارو ته وويل: ورونو ايا رسول الله ﷺ د لمونځ د امامت له پاره ابوبکر رضي الله عنه غوره کړی نه ؤ؟ ايا تاسو کې د امامت له پاره څوک له ابوبکر رضي الله عنه وړ شخص ؤ؟ اوس څنګه له ابوبکر رضي الله عنه سرغړونه کوئ؟ نو هغوئ ټولو وويل: نعوذ بالله له ابوبکر رضي الله عنه غوره شخص نه لرو بيا ټولو بيعت وکړ اول مهاجرينو بيا انصارو[13].

[13] فلما توفي قام عمر بن الخطاب، فقال «والله ما مات رسول الله ﷺ وليبعثنه الله فليقطعنّ أيدي رجال وأرجلهم»، وجاء أبو بكر ؓ مسرعاً فكشف عن وجهه وقبّله، وقال «بأبي أنت وأمّي، طبتَ حياً وميتاً»، ثم خرج وخطب بالنّاس قائلاً:، فقال أبو بكر الصديق ؓ ألا من كان يعبد محمداً ﷺ، فإنّ محمدًا قد مات، ومن كان يعبد الله فإن الله حيّ لا يموت، وقرأ آية، وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ انقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىَ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ اللّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللّهُ الشَّاكِرِينَ ؛ لما علم الصحابة بوفاة الرسول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د أبوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۴) برخه.

☚ یــو روایــت داســې دی: چــې ابــوبکر رضــي الله عنــه د بیعــت څخــه وروســته ممبــر تــه وخــت تــول هغــه فضــایل یــې بیــان کــړل چــې د انصــارو پــه بــاره کــې رســول الله ﷺ ویلــي وه یــا یــې ذکــر کــړي وو، بیــا ابــوبکر رضــي الله عنــه وفرمایــل: چــې تاســو خــو موجــود واســت چــې رســول الله ﷺ وفرمایــل: کــه چیــرې تــول خلــک یــوې وادئ یــا درې تــه ننــوځي او فقــط انصــار بلــې تــه ننــوځي نــو زه بــه د خلکــو زیــاتوالي تــه ونــه ګــورم او د انصارو سره به ولاړ شم او انصار به خوښ کړم.

بیــا ابــوبکر رضــي الله عنــه وفرمایــل: یــا ســعد بن عبــاده رضــي الله عنــه تــه خــو ناســت وې چــې رســول الله ﷺ وفرمایــل: چــې قــریش د دیــن لــه پــاره امیــران دي او نــور خلــک یــې معــاونین دي او نیــک خلــک یــې نیکــانو پسې ځي او بد خلک یا فاجران یې بد عملو پسې روان دي؟

نــو ســعد بن عبــاده رضــي الله عنــه وفرمایــل: تــا ربښــتیا وویــل تاســو امیــران یاســت او مــونږ مــو وزیــران یــو هیڅ مخالفت به ونه کړو.

بیــا ابــوبکر رضــي الله عنــه یــو ښایســته خطبــه وویلــه او د خلافــت څخــه یــې عــذر وکــړ، چــې مــا مــه خلیفــه کــوئ، قســم پــه الله جــل جلالــه چــې یــوه شــپه یــا ورځ مــې هــم دا فکــر نــه دی کــړی چــې زه خلیفــه دې شــم خــو تاســو دغــه لــوی درونــد بــار را بانــدې واچولــو او نــه مــې کلــه د الله جــل جلالــه څخــه پــټ یــا ښــکاره ســوال کــړی دی چــې ماتــه خلافــت یــا مشــري را کــړه، مــا خــو تاســو تــه وړ دوه کســان وښــودل چــې بایــد یــو لــه دوئ څخــه خلیفــه کــړئ (یــو عمــر ابن الخطــاب رضــي الله عنــه او بــل ابوعبیــده ابــن الجــراح رضــي الله عــنهم) دوئ کــې یو امیر وای او زه به یې وزیر وای.

بیــا یــې وفرمایــل: اوس هــم درتــه وایــم یــو تــن مشــر کــړئ زه بــه د عــام شــخص پــه حیــث ور ســره همکــاري کــوم، بیــا یــو نفــر پورتــه شــو هغــه وویــل: تــه د رســول الله ﷺ ســره غــار ثــور کــې دوهــم نفــر وې چــې قــرآن کــې ذکــر شوی دی مونږ در باندې راضي یو، هیڅوک مخالفت نه کوي،

یــو ځــل بیــا ابــوبکر رضــي الله عنــه وفرمایــل: أي خلکــو کــه چیــرې چــا لــه ویــرې یــا شــرم بیعــت را ســره کــړی وي پورته شئ زه به له خلافت استعفاء وکړم؟

بیــا علــي رضــي الله عنــه پورتــه شــو تــوره یــې لــه تیکــې را ویســتله وړانــدې روان شــو تــر هغــه چــې ممبــر تــه ورســید یــوه پښــه یــې ممبــر بانــدې کیښــودله بلــه پښــه لانــدې وه تــوره یــې وځلولــه بیــا یــې وویــل: قســم پــه الله جــل جلالــه چــې نــه دي څــوک اســتعفاء ومنــي او نــه بــه تــه اســتعفاء وکــړې ځکــه تاســو رســول الله ﷺ پــه خپــل

محمد ﷺ، اجتمع الأنصار في سقيفة بني ساعدة في اليوم نفسه، وهو يوم الاثنين ۱۲ ربيع الأول سنة 11هـ، وتداولوا الأمر بينهم في اختيار من يلي الخلافة من بعده، والتف الأنصار حول زعيم الخزرج سعد بن عبادةؓ، ولما بلغ خبرُ اجتماع الأنصار في سقيفة بني ساعدة إلى المهاجرين، وهم مجتمعون مع أبي بكرؓ لترشيح من يتولى الخلافة، قال المهاجرون لبعضهم: انطلقوا بنا إلى إخواننا من الأنصار، فإن لهم في هذا الحق نصيباً، قال عمر بن الخطابؓ: فانطلقنا نريدهم، فلما دنونا منهم لقينا منهم رجلين صالحين، فذكر ما تمالأ عليه القوم، فقالا: «أين تريدون يا معشر المهاجرين؟» قلنا: «نريد إخواننا هؤلاء من الأنصار»، فقالا: «لا عليكم أن لا تقربوهم، اقضوا أمركم»، فقلت: «والله لنأتينهم»، فانطلقنا حتى أتيناهم في سقيفة بني ساعدة، فإذا رجل مزمل بين ظهرانيهم، فقلت: «من هذا؟»، فقالوا: «هذا سعد بن عبادةؓ»، فقلت: «ما له؟»، قالوا: «يوعك»، فلما جلسنا قليلاً تشهد خطيبهم فأثنى على الله بما هو أهله، ثم قال: «أما بعد، فنحن أنصار الله وكتيبة الإسلام، وأنتم معشرَ المهاجرين رهط، وقد دفت دافة من قومكم (أي عدد قليل)، فإذا هم يريدون أن يختزلونا من أصلنا وأن يحضنونا من الأمر (أي يخرجونا من أمر الخلافة)»، فلما سكت أردت أن أتكلم، وكنت قد زورت مقالة أعجبتني أريد أن أقدمها بين يدي أبي بكرؓ، وكنت أداري منه بعض الحد، فلما أردت أن أتكلم قال أبو بكرؓ: «على رسلك»، فكرهت أن أغضبه، فتكلم أبو بكرؓ، فكان هو أحلم مني وأوقر، والله ما ترک من كلمة أعجبتني في تزويري إلا قال في بديهته مثلها أو أفضل منها حتى سكت، فقال: «ما ذكرتم فيكم من خير فأنتم له أهل، ولن يُعرف هذا الأمر إلا لهذا الحي من قريش، هم أوسط العرب نسباً وداراً، وقد رضيت لكم هذين الرجلين فبايعوا أيهما شئتم»، فأخذ بيدي ويد أبي عبيدة بن الجراحؓ وهو جالس بيننا، فلم أكره مما قال غيرها، والله أن أقدّم فتُضرب عنقي لا يقربني ذلک من إثم أحب إلي من أن أتأمر على قوم فيهم أبو بكرؓ، اللهم إلا أن تسول إلي نفسي عند الموت شيئاً لا أجده الآن، فقال قائل من الأنصار: «أنا جذيلها المحكک، وعذيقها المرجب، منا أمير ومنكم أمير يا معشر قريش»، فكثر اللغط، وارتفعت الأصوات، حتى فرقت من الاختلاف فقلت (لأبي بكرؓ): «ابسط يدک»، فبايعته وبايعه المهاجرون، ثم بايعته الأنصار. وفي رواية أخرى قال عمر: «يا معشر الأنصار، ألستم تعلمون أن رسول الله ﷺ قد أمر أبا بكرؓ أن يؤم الناس، فأيكم تطيب نفسه أن يتقدم أبا بكر رضيَ الله عنه؟» فقالت الأنصار: «نعوذ بالله أن نتقدم أبا بكرؓ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند د لمونځ له پاره وړاندې کړي یاست چې د اسلام دوهم رکن دی نو څوک به وي چې تاسو نورو کارونو کې وروسته کړي؟ نو هم هغه ؤ چې بې له کوم اختلاف په یو اتفاق خلیفه وټاکل شو[14].

◊◊◊◊◊

د أبوبکر صدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۵) برخه.

د ارتداد مهمه برخه

11 هجري شمسي او ۱۲ هجري شمسي، او مرتدینو سره د ابوبکر رضي الله عنه سخت مقاومت.

کله چې ابوبکر رضي الله عنه خلیفه شو مدینه منوره، مکه مکرمه او طایف په امن کې پاتې شول نورو اکثرو قبایلو کې مرتدین پیدا شول لکه اسود العنسي، مسیلمة الکذاب ،طلیحه بن خویلد الاسدي، شجاع بنت الحارث التمیمیه، ذوالتاج بن مالک الازدي.

بعضو فقط لمونځ منلی وو، د زکاة څخه یې انکار کولو زکاة یې تاوان ګڼلی وو او زیاتو خلکو د نبوت دروا غجنه دعوه وکړه چې مقابل کې یې ابوبکر رضي الله عنه تکړه صحابه کرام رضي الله عنهم (لکه عمر ابن الخطاب رضي الله عنه، علي بن ابي طالب رضي الله عنه، خالد ابن الولید رضي الله عنه، عکرمة بن ابي جهل، عمرو بن العاص رضي الله عنه، شرحبیل بن الحسنه رضي الله عنه، المهاجربن ابي امیه رضي الله عنه ، خالد بن سعیدبن ابي العاص رضي الله عنه، عرفجه بن هرثمه رضي الله عنه، حذیفه بن محصن الغلفاني رضي الله عنه، طریف بن حاجز رضي الله عنه، سوید بن مقرن رضي الله عنه، العلاءبن الخضرمي رضي الله عنه) د مجاهدینو عمومي سرلښکر وټاکل شول او بیل بیل یې مختلفو سیمو ته ولیږل شول، اکثره مرتدینو په الله جل جلاله عقیده لرله بیرته د بتانو عبادت ته قانع نه وه، خو د اسلام بعضي احکام یی نه منل، یو تر بل یې ضد او عناد شروع پخوانۍ دښمنیانې یې تازه کړې، نو خالد ابن الولید رضي الله عنه او نورو صحابه کرامو د مرتدینو سره په میړانه جهاد وکړ، تر هغې چې زیاتو بیرته اسلام ومنلو او بعضي ووژل شول او عربي جزیره د مرتدینو او مشرکینو پاکه شوه، بیا د ابوبکر رضي الله عنه سوچ د عراق ، شام، فارس، او بیزنطینو طرف ته شو او هغه طرف ته یې مجاهدین لیږل شروع کړل، خو د غه جنګونو کې زیات د قرآن کریم

---

14 فلما توفي قام عمر بن الخطاب، فقال «والله ما مات رسول الله ﷺ وليبعثنه الله فليقطعنّ أيدي رجال وأرجلهم»، وجاء أبو بكر ؓ مسرعاً فكشف عن وجهه وقبّله، وقال «بأبي أنت وأمّي، طبتَ حياً وميتاً»، ثم خرج وخطب بالنّاس قائلاً. فقال أبو بكر الصديق ؓ ألا من كان يعبد محمداً ﷺ، فإنّ محمدًا قد مات، ومن كان يعبد الله فإن الله حيّ لا يموت، وقرأ آية، وَمَا مُحَمَّدٌ إِلاَّ رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِن مَّاتَ أَوْ قُتِلَ انقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَن يَنقَلِبْ عَلَىَ عَقِبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ اللّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللّهُ الشَّاكِرِينَ .: لما علم الصحابة بوفاة الرسول محمد ﷺ، اجتمع الأنصار في سقيفة بني ساعدة في اليوم نفسه، وهو يوم الاثنين ١٢ ربيع الأول سنة 11هـ، وتداولوا الأمر بينهم في اختيار من يلي الخلافة من بعده،والتف الأنصار حول زعيم الخزرج سعد بن عبادة ؓ، ولما بلغ خبرُ اجتماع الأنصار في سقيفة بني ساعدة إلى المهاجرين، وهم مجتمعون مع أبي بكر ؓ لترشيح من يتولى الخلافة، قال المهاجرون لبعضهم: انطلقوا بنا إلى إخواننا من الأنصار، فإن لهم في هذا الحق نصيباً. قال عمر بن الخطاب ؓ: فانطلقنا نريدهم، فلما دنونا منهم لقينا منهم رجلين صالحين، فذكر ما تمالأ عليه القوم، فقالا: «أين تريدون يا معشر المهاجرين؟» قلنا: «نريد إخواننا هؤلاء من الأنصار»، فقالا: «لا عليكم أن لا تقربوهم، اقضوا أمركم»، فقلت: «والله لنأتينهم»، فانطلقنا حتى أتيناهم في سقيفة بني ساعدة، فإذا رجل مزمل بين ظهرانيهم، فقلت: «من هذا؟»، فقالوا: «هذا سعد بن عبادة ؓ»، فقلت: «ما له؟»، قالوا: «يوعک»، فلما جلسنا قليلاً تشهد خطيبهم فأثنى على الله بما هو أهله، ثم قال: «أما بعد، فنحن أنصار الله وكتيبة الإسلام، وأنتم معشرَ المهاجرين رهط، وقد دفت دافة من قومكم (أي عدد قليل)، فإذاً هم يريدون أن يختزلونا من أصلنا وأن يحضنونا من الأمر (أي يخرجونا من أمر الخلافة)»، فلما سكت أردت أن أتكلم، وكنت قد زورت مقالة أعجبتني أريد أن أقدمها بين يدي أبي بكر ؓ، وكنت أداري منه بعض الحد، فلما أردت أن أتكلم قال أبو بكر ؓ: «على رسلک»، فكرهت أن أغضبه، فتكلم أبو بكر ؓ، فكان هو أحلم مني وأوقر، والله ما ترک من كلمة أعجبتني في تزويري إلا قال في بديهته مثلها أو أفضل منها حتى سكت، فقال: «ما ذكرتم فيكم من خير فأنتم له أهل، ولن يُعرف هذا الأمر إلا لهذا الحي من قريش، هم أوسط العرب نسباً وداراً، وقد رضيت لكم هذين الرجلين فبايعوا أيهما شئتم»، فأخذ بيدي ويد أبي عبيدة بن الجراح ؓ وهو جالس بيننا، فلم أكره مما قال غيرها، والله أن أقدّم فتُضرب عنقي لا يقربني ذلک من إثم أحب إلي من أن أتأمر على قوم فيهم أبو بكر ؓ، اللهم إلا أن تسول إلي نفسي عند الموت شيئاً لا أجده الآن، فقال قائل من الأنصار: «أنا جذيلها المحكک، وعذيقها المرجب، منا أمير ومنكم أمير يا معشر قريش»، فكثر اللغط، وارتفعت الأصوات، حتى فرقت من الاختلاف فقلت (لأبي بكر ؓ): «ابسط يدک»، فبايعته وبايعه المهاجرون، ثم بايعته الأنصار. وفي رواية أخرى قال عمر: «يا معشر الأنصار، ألستم تعلمون أن رسول الله ﷺ قد أمر أبا بكر ؓ أن يؤم الناس، فأيكم تطيب نفسه أن يتقدم أبا بكر رضيَ الله عنه؟» فقالت الأنصار: «نعوذ بالله أن نتقدم أبا بكر ؓ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

حافظان شهیدان شول، نو ځکه عمر ابن الخطاب رضي الله عنه، ابوبکر رضي الله عنه ته وویل: مونږ باید قرآن کریم را جمع کړو او ترتیب یې کړو کنه نو دغسې به صحابه کرام شهیدان کیږي او بیا به د قرآن کریم په ترتیب کې زیات مشکل شي.

☚ ابوبکر رضي الله عنه فرمايي: ماته عمر رضي الله عنه دغه خبرې کولې او ما ورته ویل: چې کوم کار رسول الله ﷺ نه دی کړی زه یې څنګه وکړم؟ خو عمر رضي الله عنه ټینګار کولو تر هغه چې الله جل جلاله زما سینه فراخه کړه او زید بن حارثة رضي الله عنه ته مې وظیفه ورکړه او هغه دا کار شروع کړ.

زید بن حارثة رضي الله عنه به حافظان را غونډول د هغوئ تلاوت به یې اوریدلو بیا به یې لیکلو تر هغه چې ولیکل شو، بیا د عمر رضي الله عنه په وخت کې نور هم ترتیب شو او دغه د خیر کار سرته ورسید••.

◊◊◊◊◊

د ابوبکرصدیق رضي الله عنه د سیرت مبارک (۱۶) برخه

حروب الردۀ یا د مرتدینو په ضد جهاد.

د (مسیلمة الکذاب لعنة الله علیه) د نبوت دعوه او په یمامه علاقه کې د هغه وژل.

د ارتداد موضوع.

کله چې رسول الله ﷺ وفات شو نو یو د منافقانو، مرتدینو او کافرانو شورشونه شروع شول.

بعضي خلک چې مسلمانان شوي وه، خو لا یې ایمانونه مضبوط شوي نه وه د وفات د خبر په اوریدلو بیرته له اسلامه وګرځیدل بعضو له اسلامه انکار نه کاوه خو زکات یې نه منلو نو تر ټولو اول ابوبکر رضي الله عنه اعلان وکړ، چې د مرتدینو وژل زما اولنی فرض دی او دوه واړې یې د بني عبس بني مرة ذبیان او نورو په ضد جنګونه وکړل خو، شورشونه دومره زیات وه چې ښځو هم د نبوت دعوې وکړې او نارینه ؤ هم،

منافقینو هر ځای لکه اوسني نشراتي شبکو ښه په زور تبلیغات کول اخیر کې ټولو صحابه کرامو له ابوبکر رضي الله عنه وغوښتل چې ته به نور له مدینې نه بهر نه ځې ځکه چې مدینه منوره د اسلام مرکز دی که دا زمونږ له لاسه ووتله نو اسلام ته به سخته ضربه ورسیږي، اخیر ابوبکر رضي الله عنه

•• وهذا يعني أنّ الرِدّة لا يعدو كونها مُجرّد حركةٍ سياسيّةٍ تعتمدُ على العصبيّات القبليّة، ممّا يُمثلُ عودةً إلى نظام القبيلة وإلى استرجاع مُلكٍ أو سُلطانٍ فقده البعض، وقد اتخذت هذه الحركة قناعًا زائفًا من الدين لتستقل عن سُلطة المدينة المُنوّرة، فكان لا بُدّ من الصِدام المُسلح العنيف بينها وبين الإسلام، وعلى هذا الأساس كانت حُرُوبُ الرِدّة دعوةً صريحةً للجهاد في سبيل الله، وقد حمل أبو بكر لواء الجهاد ضدّ القبائل الانفصاليّة ومُدعي النُبوّة، فجهّز الألوية العسكريّة وسلّم قيادتها إلى عددٍ من القادة المُسلمين أمثال خالد بن الوليد وعمرو بن العاص وعكرمة بن أبي جهل، وسيّرهم إلى معاقل تلك القبائل حيثُ قاتلوهم بضراوةٍ شديدةٍ وقضوا على حركاتهم، فعاد أغلب زُعمائهم ومشايخهم إلى الدُخول في الإسلام، وقُتل بعضهم الآخر في أرض المعركة. وبانتهاء حُرُوبِ الرِدّة، توحّدت كامل شبه الجزيرة العربيّة تحت راية الإسلام، وأصبح بإمكان المُسلمين أن يُركزوا على التوسُّع خارجًا في الشّام والعراق على حساب الروم البيزنطيين والفُرس الساسانيين. كذلك، كان من نتيجة هذه الحُرُوب أن أمر أبي بكرٍ الصدّيق بجمع القُرآن لأوّل مرّة وفق عامّة الروايات عند أهل السُنّة والجماعة، وذلك بعد أن استشار عُمر بن الخطّاب، وأن الذي قام بهذا الجمع زيد بن ثابت، أمّا سبب قرار جمع القُرآن بين دفّتي كتاب فكان كثرة من قُتل من الصحابة من حفظة القُرآن في المعارك التي دارت مع القبائل المُرتدّة. وفي هذا المجال وهكذا، أخذ زيد يتتبع القُرآن من العسب واللخاف وصدور الرجال فجمع القرآن كله في مُصحف، فكانت هذه الصُحف عند أبي بكرٍ الصديق حتى تُوفي ثم عند عُمر حتّى مات ثم عند حفصة بنت عمر. حُرُوْبُ الرِدّةِ هي سلسلةٌ من الحملات العسكريّة التي شنّها المُسلمون على القبائل العربيّة التي ارتدّت عن الإسلام بعد وفاة الرسول مُحمّد، خلال الفترة المُمتدّة بين سنتيّ 11هـ و ١٢هـ، المُوافقة لسنتيّ ٦٣٢م و633م.[1] وقد ارتدّ العرب في كُلّ قبيلةٍ، باستثناء أهالي مكّة والمدينة المُنوّرة والطائف والقبائل التي جاورتها، وقد وُصفت هذه الحركات من الناحية السياسيّة بأنّها حركاتٌ انفصاليّة عن دولة المدينة المُنوّرة التي أسّسها الرسول مُحمّد وعن قُريش التي تسلّمت زعامة هذه الدولة بِمُبايعة أبي بكرٍ الصدّيق بِخلافة المُسلمين. وهي عودةٌ حقيقيّةٌ إلى النظام القبلي الذي كان سائدًا في الجاهليّة، وقد اتسمت من ناحية بالاكتفاء من الإسلام بالصلاة، والتخلّص من الزكاة التي اعتبرتها هذه القبائل إتاوة يجب إلغاؤها. في حين اتسمت من ناحيةٍ ثانية بالارتداد كُليًّا عن الإسلام كنظامٍ سياسيّ، وليس إلى الوثنيّة التي ولّت إلى غير رجعة، والالتفاف حول عددٍ من مُدعي النُبوّة بدافعٍ من العصبيّة القبليّة ومُنافسة قُريش حول زعامة العرب. فتوح الشام جلدٌ ځلورم باب حروب الرده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور سره ومنله خو ابوبکر رضي الله عنه سره دا تشويش ؤ چې د دنيا ټولو کفارو او منافقينو ځپل به ښوک وکړي؟ د اسلام لوی دښمن چې پوره طاقت او قوت لري او د نبوت دعوه يې کړې مسيلمة الکذاب به څوک وځپي، نو اخير يې خالد بن وليد رضي الله عنه را وغوښت او ورته يې وويل: تا ته خو معلومه ده چې تاسو ټول زما په بهر ته تللو راضي نه ياست نو زه غواړم چې تا د دغې مرتدينو او د دروا غو د نبوت دعوه کوونکو د ځپلو له پاره امير وټاکم!

نو خالد بن وليد رضي الله عنه ورته وويل: زه حاضر يم تر څو چې مې بدن کې ساه وي زه د دين له پاره قرباني ته تيار يم، نو بيا ابوبکر رضي الله عنه ټول صحابه کرام را وغوښتل او اعلان يې ورته وکړ چې زه خالد بن وليد رضي الله عنه په تاسو امير ټاکل غواړم ستاسو خوښه ده او که نه؟ نو ټولو وويل: مونږ ور باندې خوښ يو بيا ابوبکر رضي الله عنه خالد بن وليد رضي الله عنه ځان له کړ او ورته يې وويل: زه تا ته د تقوى وصيت کوم او ته مې په هغو جليل القدره صحابه کرامو امير کړلې چې ستا نه يې فضليت زيات دې لکه (عمر رضي الله عنه، عثمان رضي الله عنه او علي رضي الله عنه) او نور اهل بدر او احد او بيعت الرضوان والا.

نو ته د هغوئ مشورې آوره او دا چې ته به اول مرتدينو ته د اسلام دعوت ورکوې که اسلام ته راوګرځيدل نو نه به يې ژنې او که په ارتداد قايم پاتې شول نو ټول ووژنه:

ښځو، ماشومانو او ضعيفانو سره نرمي کوه د دوئ مالونو ته نقصان مه رسوه،
او بيا خالد بن وليد رضي الله عنه مجاهدين تيار کړل او ورته يې وويل: د الله ﷻ په کومک راځۍ راسره.

نو خالد بن وليد رضي الله عنه هر قوم او قبيله کلي او کور له مخې را ونيول چې هر ځای به يې مرتد ليدو، نو که اسلام ته به بيرته نه راګرځيدل نو وژلو به يې تر هغه چې (يمامه) ځای ته ورسيدل، دغه قومونه کلي او ښارونه زيات د [مسيلمة الکذاب] په نبوت قانع شوي وه او [مسيلمة الکذاب] د مسلمانانو په ضد داسې لښکر تيار کړی ؤ چې هيڅ شمار يې نه شي کيدلای نو [خالد بن وليد رضي الله عنه] خپل مجاهدين د يوې غونډۍ په سر ديره کړل او له هغې غونډۍ چې ډير لوړ ځای کې وه د ښار ټولې برخې ترې ښکاره کيدلې، نو کله چې خالد بن وليد رضي الله عنه له هغه ځايه وکتل نو يو داسې لښکر ترې را ووت، چې هيڅ په خلاصيدو نه ؤ څومره چې سترګو نظر کاوه نو بس لښکر لښکر به په نظر راتللو، نو خالد بن وليد رضي الله عنه ته د خپل لښکر او مجاهدينو کمزورتيا معلومه شوه ځکه چې ډير نوي مسلمانان شوي ځوانان هم پکې وو، چې شايد ټينګ شوي نه وای، نو خالد بن وليد رضي الله عنه اواز وکړ، چې يا انصارو ماته راشئ بيا يې اواز وکړ ای: مهاجرينو ماته راشئ نو ټول ورته راغلل نو خالد بن وليد رضي الله عنه ورته وويل: د مسيلمة الکذاب لښکر ډير زيات دی مونږ ور سره مقابله نه شو کولای ځکه چې په لکونو دي خو زه يو کار کوم تاسو به را سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومک کوئ زه مسیلمة الکذاب ته د اسلام دعوت ورکوم که هغه مسلمان شو خو ښه ده او که انکار یې وکړ بیا ورته د مقابلې دعوت ورکوم که زه الله ﷻ ور باندې کامیاب کړم نو تاسو بیا د دوئ په لښکر یرغل وکړئ نو د الله ﷻ په فضل به شکست وخوري.

نو کله چې دواړه لښکرې سره مخامخ شوې نو خالد بن ولید رضي الله عنه مسیلمة الکذاب ته اواز وکړ، چې مسلمان شه او ملګرو ته دې هم ووایه چې مسلمانان شي ته نه نبي یې او نه رسول او ته په دې ښه پوهیږې چې دروا غجن یې نو له دې درواغجنې دعوې لاس په سر شه، هغه انکار وکړ او ویې ویل: زه نبي یم بیا خالد بن ولید رضي الله عنه د مسیلمة الکذاب لښکر ته دعوت ورکړ هغوئ هم انکار وکړ، نو خالد بن ولید رضي الله عنه مسیلمة الکذاب ته وویل: نو راځه اول ما او تا زور و ازمایئ نو مسیلمة الکذاب په ډیر مغرورانه انداز ورته وویل: راشه چې مور در باندې بوره او ښځه دې کونډه کړم او بچي در باندې وژړوم.

نو خالد بن ولید رضي الله عنه آس ور وځغلولو دواړو یوه ورځ پوره مقابله وکړه اخیر د الله ﷻ توریې ته برابر شو خالد بن ولید رضي الله عنه سخت ووهلو، خو د (وحشيؓ) زړه طاقت ونه کړ هغه هم ورغی او اخیر کې یې ووژلو او دې سخته معرکه کې نورو مجاهدینو د مرتدینو په لښکر یرغل وکړ داسې به مړه کیدل لکه تاروګان چې لاس دې نه وي وروړی او له حرکته وغورځیږي تر هغې چې د مجاهدینو آسونو د ډیرو مړو په وجه نه شو کولای چې مخې ته ولاړ شي او باقي مرتدین زیات ګرفتار او نور په تیښته کامیاب شول او مجاهدینو ته بې شماره غنیمتونه په لاس ورغلل.

نو د یمامه جنګ او د مسیلمة الکذاب په وژلو اکثره هغه نورې ښځې او نارینه چې د نبوت دعوه یې کړې وه ورک شول او الله ﷻ یو ځل بیا د اسلام بیرغ اوچت کړ•.

په رتلونکې نشریه کې د عمر فاروق رضي الله عنه سیرت له یاده مه باسئ.

◊◊◊◊◊

• البدایة والنهایة لحافظ ابن کثیر ج7 ص 114:113.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library